

Ο Αέρας Είναι Καθαρός Εδώ

μια λαβυρινθώδης αφήγηση

**ΚΩΣΤΑΣ
ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ**

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons –

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Ο Αέρας Είναι Καθαρός Εδώ

μια λαβυρινθώδης αφήγηση
του Κώστα Βουλαζέρη

Η Αλίκη των Λαβυρίθων

Η Αλίκη έμενε σ'ένα διαμέρισμα μέσα σε μια γιγαντοκία μιας πόλης που αποτελείτο από πολλές γιγαντοκίες ως εκεί όπου μπορούσε να δει. Γύρω από το διαμέρισμά της απλώνονταν άλλα διαμερίσματα, και διάδρομοι και σκάλες. Δεν ήξερε πόσα ακριβώς· δεν είχε καταφέρει να τα εξερευνήσει όλα. Από το μπαλκόνι της έβλεπε ότι βρισκόταν κάπου ψηλά: το έδαφος από κάτω φαινόταν μόλις και μετά βίας. Δεν ίσχυε, όμως, το ίδιο και για την οροφή της γιγαντοκίας· όποτε η Αλίκη κοίταζε προς τα πάνω, την έβλεπε χαμένη κάπου μέσα στα γκρίζα σύννεφα.

Τα σύννεφα πάντα ήταν γκρίζα εδώ, κι ο ήλιος με δυσκολία περνούσε.

Το διαμέρισμα της Αλίκης δεν ήταν ακατάστατο αλλά ούτε και τακτοποιημένο θα το χαρακτήριζε κανείς. Τα δωμάτιά του ήταν γεμάτα πράγματα τοποθετημένα όσο πιο τακτικά μπορούσαν να τοποθετηθούν. Η Αλίκη είχε ένα ολόκληρο δωμάτιο με διάφορα ρούχα – ντουλάπα, περισσότερο, παρά δωμάτιο – όλα τους ευρήματα από Εξερευνήσεις. Είχε ένα δωμάτιο με ταπετσαρίες και πίνακες (τυλιγμένες και στοιβαγμένοι, κρεμασμένες και κρεμασμένοι), ένα δωμάτιο με όπλα (πιστόλια, πλατιά σπαθιά, λιγνά σπαθιά, καραμπίνες με μεγάλη κάννη, καραμπίνες με μικρή κάννη, στιλέτα, ξιφίδια, περιβραχιόνια με λεπίδες, όπλα που μίκραιναν τον στόχο τους στο μέγεθος του μικρού της δαχτύλου, όπλα που έκαναν τον στόχο νερό ή φωτιά – και άλλα), ένα δωμάτιο με παράξενα ευρήματα (αγαλματίδια, κρυστάλλους, κούκλες, σφαίρες από ξύλο και τρίχα, μουσικά κουτιά, καθρέφτες που απαντούσαν σε ερωτήσεις, κλουβιά με ακατονόμαστα πλάσματα – και άλλα), ένα δωμάτιο με παλιές φωτογραφίες (που απεικόνιζαν ανθρώπους, δωμάτια, οικήματα που παρόμοιά τους δεν είχε ξαναδεί, μυστηριώδη ζώα – και άλλα), ένα δωμάτιο με μηχανικούς εξοπλισμούς (ραδιόφωνα που έπιαναν μόνο παράξενες συχνότητες, φωτογραφικές μη-

χανές που φωτογράφιζαν περισσότερα ή λιγότερα απ' ό,τι έβλεπες, ρολόγια χειρός και επιτραπέζια ρολόγια, γυαλιά που ήταν υπολογιστικά συστήματα – και άλλα), ένα δωμάτιο με καλλυντικά, βαφές, και εξαρτήματα (κραγιόν που άλλαζαν χρώμα επάνω στα χείλη ανάλογα με τη διάθεσή της, βαφές μαλλιών με παρόμοιες ιδιότητες, βαφές προσώπου που έκαναν ορισμένες πόρτες της γιγαντοικίας, για κάποιον λόγο, ν'ανοίγουν, βαφές προσώπου που γαλήνευαν θηρία ή που τα εξαγρίωναν, μια βαφή νυχιών που την έκανε να βλέπει όνειρα επάνω σ'ένα καράβι που ταξίδευε σ'έναν ατέρμονο ωκεανό, μια βαφή νυχιών που την έκανε να βλέπει στα όνειρά της μια σκοτεινή ζούγκλα, βαφές σώματος που την έκαναν πιο ελαφριά, ή πιο δυνατή, ή πιο τυχερή – και άλλα), ένα δωμάτιο με βιβλία (ταξιδιωτικά, περιπετειώδη, ερωτικά, μυστικιστικά, πολεοδομικά, λαβυρινθονομικά, βιβλία με τέρατα, βιβλία με θηρία, βιβλία για ρούχα, βιβλία για οικιακά είδη, βιβλία που την έκαναν να ταξιδεύει με το μυαλό της σε εναλλακτικούς κόσμους – κυριολεκτικά – βιβλία που, ύστερα από την ανάγνωσή τους, έκαναν τις ελκτικές δυνάμεις της γιγαντοικίας να λειτουργούν ανάποδα για εκείνη – βάδιζε στα ταβάνια – βιβλία που τη γέμιζαν με υπερφυσικό τρόπο – αλλά όταν τον ξεπερνούσε γινόταν πιο δυνατή – βιβλία που δημιουργούσαν φασματικούς εραστές για εκείνη, βιβλία που ύστερα από την ανάγνωσή τους μπορούσε να καλέσει πουλιά στο μπαλκόνι της, βιβλία που την έκαναν να γελά ή να κλαίει).

Ένα δωμάτιο ήταν κουζίνα, ένα άλλο ήταν τουαλέτα, ένα άλλο ήταν λουτρό και στο κέντρο του είχε μια μικρή πισίνα.

Η Αλίκη είχε βρει πολλά στις Εξερευνήσεις, μα ποτέ δεν σταματούσε να εξερευνεί. Δεν είχε ακόμα έρθει η μέρα που θα αποφάσιζε να κλειδωθεί στο διαμέρισμά της και να μείνει για πάντα εκεί, ή, τουλάχιστον, για πολύ, πολύ καιρό. Εξοπλιζόταν κατάλληλα και έβγαινε για να περιπλανηθεί ξανά στη λαβυρινθώδη γιγαντοικία: σε διαδρόμους, σε σκάλες, σε γέφυρες που περνούσαν πάνω από χάσματα, σε διαμερίσματα και θαλάμους, σε αίθουσες και δωμάτια, μέσα σε σωλήνες και αγωγούς. Πολλές φορές είχε την εντύπωση πως τα πράγματα άλλαζαν θέση στο εσωτερικό της γιγαντοικίας, σαν να ήταν ζωντανή, ένας πελώριος βιολογικός οργανισμός.

Είτε αυτό αλήθευε, όμως, είτε όχι, σίγουρα η γιγαντοικία δεν ήταν εγκαταλειμμένη. Αν και η Αλίκη δεν είχε μέχρι στιγμής συναντήσει κανέναν άνθρωπο που θα μπορούσε να θεωρήσει του είδους της, είχε

βρει στον δρόμο της πολλά μυστηριώδη, τρομαχτικά, και μαγευτικά όντα, καθώς και ανθρώπους που θα τους χαρακτήριζε ή πολύ παράξενους ή τρελούς ή από άλλους κόσμους.

Σ'ένα διαμέρισμα είχε βρει μια γαλανή αλεπού που της είχε μιλήσει φιλικά και της είχε ζητήσει να κοιτάξει μέσα στον καθρέφτη της. Όταν η Αλίκη είχε κοιτάξει, είχε δει εκεί μια φριχτή ρουφήχτρα και ο καθρέφτης είχε προσπαθήσει να την τραβήξει εντός του. Το μόνο που την έσωσε ήταν η δερματοστιξία που είχε τότε στην αριστερή της κνήμη, η οποία έκανε το πόδι της να μείνει σταθερό στο πάτωμα. Και, γυρίζοντας, χτύπησε την αλεπού με ένα ακτινοπίστολο που δημιούργησε μια γυάλινη σφαίρα γύρω της και την παγίδευσε.

Σε μια σκάλα είχε συναντήσει έναν γίγαντα που έφραζε τον δρόμο. Με το ζόρι χωρούσε. Ήταν διπλωμένος, και της ζήτησε να τον βοηθήσει να βγει από εδώ γιατί είχε κολλήσει. Η Αλίκη δεν ήξερε τι να κάνει. Του είπε ότι θα έπρεπε να γκρεμίσουν τους τοίχους για να περάσει, τόσο μεγάλος που ήταν. Τα μούσια και τα μαλλιά του μόνο θύμιζαν δάση για τα οποία είχε διαβάσει σε βιβλία και τα οποία είχε δει σε φωτογραφίες και πίνακες. «Αλλά δεν μπορώ να τους γκρεμίσω εγώ,» εξήγησε η Αλίκη. «Κάθε φορά που πάω να γκρεμίσω τοίχους της γιγαντοικίας, κάτι πολύ κακό συμβαίνει.» Όπως αποδείχτηκε, ούτε ο γίγαντας μπορούσε να τους γκρεμίσει, έτσι αναγκάστηκε να τον αφήσει εκεί όπου ήταν. Αλλά όταν ξαναπέρασε, αργότερα, από εκείνη την περιοχή δεν τον είδε. Ή, μήπως, δεν ήταν τελικά η ίδια περιοχή;...

Σ'έναν λαβύρινθο από δωμάτια που θύμιζαν τρώγλες, η Αλίκη είχε συναντήσει κάποτε μια αγέλη σκυλανθρώπων, ή ανθρώπων που θύμιζαν σκύλους πολύ έντονα. Είχαν ορμήσει να τη φάνε με τα δόντια τους αφού πρώτα έδειχναν να θέλουν να τη γδάρουν με τα νύχια τους. Η Αλίκη τούς χτύπησε με εκτοξευόμενες λεπίδες από τα περιβραχιονιά της κι έφυγε τρέχοντας. Το κυνηγητό συνεχίστηκε για παραπάνω από μια ώρα μέσα στους λαβυρίνθους της γιγαντοικίας. Αλλά η Αλίκη κατάφερε, στο τέλος, να τους κάνει να τη χάσουν, κι επέστρεψε στο διαμέρισμά της. (Ποτέ δεν έχανε τον δρόμο της για το διαμέρισμά της· είχε ένα ζευγάρι γυαλιά που όταν τα φορούσε έβλεπε πάντα ένα βέλος το οποίο έδειχνε προς το σπίτι της, καθώς επίσης και ένα στιλό το οποίο ποτέ δεν τελείωνε και, όποτε άρχιζε να σχεδιάζει μ'αυτό επάνω σε χαρτί, πάντα ζωγράφιζε έναν χάρτη που οδηγούσε προς το διαμέρισμά

της.) Ορισμένες Εξερευνήσεις, όπως αυτή, την έφερναν στα όρια της καταστροφής...

Σ'ένα μπαλκόνι είχε συναντήσει ένα περιστέρι όσο το κεφάλι της, το οποίο ήθελε να κάνουν φιλοσοφική κουβέντα περί της ματαιότητας του σύμπαντος. Η Αλίκη, αρχικά, είχε απολαύσει τη συζήτηση μαζί του· μετά από κάποια ώρα, όμως, συνειδητοποίησε ότι το περιστέρι δεν φαινόταν πρόθυμο να τελειώσει ποτέ, και όσο το άκουγε τόσο η ψυχή της βάραινε και πήγαινε προς τα πόδια της. Κοιτάζοντας κάτω, η Αλίκη είδε πως το πάτωμα του μπαλκονιού ήταν από γυαλί και μέσα του βρίσκονταν παγιδευμένες πάρα πολλές ψυχές. Αποχαιρετώντας ευγενικά το περιστέρι (που έβαλε αμέσως τα κλάματα) έφυγε από εκείνο το μέρος, για άλλη Εξερεύνηση.

Στο κέντρο ενός μεγάλου διαμερίσματος, που ως εκεί ήταν γεμάτο παγίδες ψυχοσωματικής φύσης, είχε συναντήσει ένα πνεύμα με χιτώνα και κουκούλα στο κεφάλι. Δίπλα του αιωρείτο ένα ζευγάρι φτερά αρκετά μεγάλα για ανθρώπινη πλάτη. Το πνεύμα τής είπε ότι θα ήταν δικά της αν μπορούσε να του απαντήσει πώς ήταν δυνατόν κάποιος να είναι βαρύς και ελαφρύς συγχρόνως. Η Αλίκη επιχείρησε να δώσει διάφορες απαντήσεις, μα καμία δεν ήταν σωστή. Το πνεύμα, τότε, γέλασε, το πάτωμα από κάτω της εξαφανίστηκε, και η Αλίκη έπεσε μέσα σ'ένα άλλο διαμέρισμα όπου σαύρες περιφέρονταν κοιτάζοντας όμορφους πίνακες που απεικόνιζαν ανθρώπους και άλλα πλάσματα με φτερά καθώς και μηχανές που πετούσαν. Η Αλίκη πήρε κάποιους απ'αυτούς προτού φύγει.

Σήμερα ετοιμαζόταν για μια ακόμα Εξερεύνηση. Ντυνόταν και εξοπλιζόταν. Φόρεσε μια γκριζα στολή με λευκές λωρίδες δεξιά κι αριστερά οι οποίες ξεκινούσαν από τον αστράγαλο, διέσχιζαν το πόδι, τα πλευρά, τη μασχάλη, και τελείωναν στην εσωτερική μεριά του καρπού. Πάνω από τη γκριζα στολή φόρεσε ένα μαύρο πανωφόρι από μαλακό δέρμα, γεμάτο τσέπες και θήκες, καμια τους άδεια από αντικείμενα μικρότερα και μεγαλύτερα. Στα πόδια της φόρεσε μαύρα ελαστικά παπούτσια από ανθεκτικό υλικό – ακόμα και οξέα είχαν αντέξει κάποτε, μέσα σ'έναν πλημμυρισμένο διάδρομο και μια σκάλα. Γύρω από τη μέση της φόρεσε μια ζώνη από αργυρούς κρίκους και πόρπη σαν το κεφάλι δράκου, από την οποία κρεμόταν ένα θηκαρωμένο σπαθί με λεπίδα από ήχο.

Τα μαλλιά της η Αλίκη σήμερα τα είχε κοντά και βαμμένα κόκκινα. (Είχε στην κατοχή της ένα πιστολάκι στεγνώματος που μάκραινε ή κόντανε τα μαλλιά όπως επιθυμούσε.) Γύρω από τα μαύρα μάτια της (το φυσικό χρώμα των μαλλιών και των ματιών της ήταν το μαύρο) είχε ζωγραφίσει ρόμβους με πράσινη βαφή, από τους οποίους ξεκινούσαν σχηματισμοί που εκτείνονταν σ'όλο το πρόσωπό της και μπορούσαν, κατά το δοκούν, με μόνο μια προσταγή της θέλησής της, να τρομοκρατήσουν τους άλλους.

Η Αλίκη πέρασε τον σάκο της στους ώμους και βγήκε από το διαμέρισμά της, ξεκινώντας τη σημερινή Εξερεύνηση. Τα ελαστικά παπούτσια της δεν έκαναν καθόλου θόρυβο μέσα στους διαδρόμους κι επάνω στις σκάλες.

Σε μια γωνία συνάντησε μια παράξενη γραφή που δεν είχε ξαναδεί στη γιγαντοκία. Έβγαλε τη φωτογραφική μηχανή της και τη φωτογράφησε. Αλλά από την οθόνη της συσκευής είδε ότι η γραφή που φωτογραφήθηκε είχε διαφορές από αυτή στον τοίχο.

Στην κορυφή μιας σκάλας βρήκε μια μισάνοιχτη πόρτα. Με προσοχή την έσπρωξε με το ένα χέρι, ενώ το άλλο το είχε στη λαβή του θηκαρωμένου ηχητικού σπαθιού της. Κοίταξε μέσα στο σαλόνι ενός διαμερίσματος, βλέποντας ένα χταπόδι ξαπλωμένο το οποίο είχε απλωμένα τα πλοκάμια του παντού γύρω. Το ένα από τα πλοκάμια κρατούσε το ακουστικό ενός τηλεφώνου, και το πλάσμα έμοιαζε να μιλά σε κάποιον – παράξενο, γιατί η Αλίκη δεν είχε βρει ποτέ τηλέφωνο που να λειτουργεί κανονικά εδώ μέσα· επιπλέον, ποτέ κανένας τηλεφωνικός αριθμός δεν έμοιαζε να είναι σωστός.

Το χταπόδι έστρεψε το μοναδικό του μάτι επάνω της. «Έχετε κάνει παραγγελία;» ρώτησε.

Η Αλίκη αισθάνθηκε να τρομάζει, έτσι έκλεισε την πόρτα κι έφυγε. Πίσω της άκουσε το χταπόδι να συνεχίζει να μιλά στο τηλέφωνο, σε κάποια ακατανόητη γλώσσα.

Κατέβηκε τη σκάλα, ακολούθησε έναν διάδρομο που φωτιζόταν από φωταγωγούς, έφτασε στην αρχή μιας άλλης σκάλας–

–κι άκουσε βήματα να έρχονται από κάτω.

Κοντοστάθηκε.

Τράβηξε το σπαθί της με την ηχητική λεπίδα.

Ένας άντρας παρουσιάστηκε ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια, μοιάζοντας τόσο ξαφνιασμένος που την έβλεπε όσο κι εκείνη ήταν ξαφνιασμένη που έβλεπε αυτόν.

Ήταν ξαφνιασμένη επειδή της φαινόταν κανονικός. Όπως την ίδια. Δεν είχε συναντήσει άλλον τέτοιο άνθρωπο μέσα στη γιγαντοκία. Είχε μαλλιά μαύρα, γεμάτα ουρές, που πετούσαν ατημέλητα από δω κι από κει· μάτια μεγάλα, κι επίσης μαύρα, αλλά γυαλιστερά, έξυπνα· πρόσωπο γωνιώδες, όμως όχι άγριο ή απρόσιτο· μύτη μικρή και μυτερή· χείλη ακριβώς στο μέγεθος που φανταζόταν ότι θα ήθελε να τη φιλήσουν.

Ο άντρας ήταν ντυμένος με κοντή, μαύρη καπαρντίνα, λευκή μπλούζα, καφέ γάντια χωρίς δάχτυλα, καφέ παντελόνι, πιο σκούρες καφέ μπότες. Από τον ώμο του κρεμόταν λοξά μια μεγάλη τσάντα. Κρατούσε ένα πιστόλι στο δεξί χέρι, αλλά κατεβασμένο. Και μόλις αντίκρισε την Αλίκη δεν το ύψωσε.

Είπε: «Δεν έρχομαι εχθρικά· απλά περνάω. Μπορώ να περάσω;»

Η Αλίκη κατέβασε το ηχητικό σπαθί της. «Ποιος είσαι;» ρώτησε. «Είσαι ο μόνος άνθρωπος που έχει τύχει να συναντήσω εδώ. Ο μόνος κανονικός άνθρωπος, δηλαδή. Οι άλλοι που συναντάω, κατά καιρούς, δεν είναι καθόλου έτσι...»

Ο άντρας χαμογέλασε. «Το ίδιο ήμουν έτοιμος να πω κι εγώ.» Έκρυψε το πιστόλι μέσα στην καπαρντίνα. «Με λένε Ερεσβάνο.»

«Τι παράξενο όνομα...» παρατήρησε η Αλίκη. Αλλά χαμογέλασε κι εκείνη. Θηκάρωσε το σπαθί της και, πλησιάζοντάς τον, του έδωσε το χέρι της. «Αλίκη.»

Ο Ερεσβάνος πήρε το χέρι της μέσα στο δικό του. «Αλίκη; Το όνομά σου;»

«Ναι.»

«Τι παράξενο όνομα...»

«Τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησε η Αλίκη, όταν είχαν καθίσει στον παλιό καναπέ ενός εγκαταλειμμένου διαμερίσματος, όχι πολύ μακριά από το μέρος όπου συναντήθηκαν.

«Προσπαθώ να φτάσω στην κορυφή της γιγαντοκίας. Εσύ τι κάνεις εδώ;»

«Περιπλανιέμαι. Εξερευνώ.»

«Δε μένεις εδώ;»

«Εδώ ακριβώς; Όχι. Αλλά, αν εννοείς μέσα στη γιγαντοικία, ναι, εδώ μένω. Εσύ δεν μένεις εδώ; Είσαι από άλλη γιγαντοικία;»

«Νομίζω,» είπε ο Ερεσβάνος σκεπτικά, «ότι συνδέονται όλες μεταξύ τους' ότι είναι, ουσιαστικά, μία γιγαντοικία.»

Η Αλίκη συνοφρυώθηκε. Δεν το είχε ποτέ σκεφτεί αυτό. Ίσως και να αλήθευε. Ίσως να περνούσε από τη μία γιγαντοικία στην άλλη χωρίς να το καταλαβαίνει. Ή ίσως τα πράγματα να μην ήταν καθόλου έτσι.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ερεσβάνος. «Δε μπορώ να επιστρέψω στο σπίτι μου, έτσι κι αλλιώς.»

«Γιατί;»

«Έχω χαθεί. Και γι'αυτό θέλω να φτάσω στην κορυφή.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε η Αλίκη, αναρωτούμενη μήπως τελικά ήταν τρελός.

«Μια μέρα βρήκα μια... οντότητα μέσα στο διαμέρισμά μου. Φορούσε χιτώνα και κουκούλα-»

Χιτώνα και κουκούλα; «Νομίζω ότι την έχω συναντήσει κι εγώ! Είχε κάπου κοντά της ένα ζευγάρι μεγάλα φτερά;»

Ο Ερεσβάνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Μου έδωσε ένα κουτί και μου είπε να μην το ανοίξω, και να το μεταφέρω στην κορυφή της γιγαντοικίας. Εκεί, είπε, πρέπει να πατήσω το κουμπί επάνω σ'ετούτη τη συσκευή» – έβγαλε μια συσκευή από μια τσέπη της καπαρντίνας του – «και να περιμένω λίγο. Θα έρθουν κάποιιοι και θα πάρουν το κουτί. Και μετά θα μπορώ πάλι να επιστρέψω στο σπίτι μου.

»Τότε, όταν η οντότητα είχε πάψει να μου μιλά, το διαμέρισμά μου εξαφανίστηκε από γύρω μου και βρισκόμουν σ'ένα άλλο, άγνωστο διαμέρισμα, όλο σκουπίδια και συντρίμια...»

«Θα μπορούσε να ήταν το ίδιο πνεύμα που είχε μιλήσει και σ'εμένα,» είπε η Αλίκη, συλλογισμένη. «Αλλά δεν είμαι σίγουρη.»

«Το ξέρεις αυτό το πνεύμα;»

«Όχι. Μια φορά το έχω συναντήσει.» Και του περιέγραψε το περιστατικό. «Με κοροϊδευσε,» είπε τελικά. «δε νομίζω ότι υπάρχει απάντηση στον γρίφο του. Μπορεί κι εσένα να σ'έχει κοροϊδέψει.»

«Δεν ξέρω, πάντως, πώς να επιστρέψω στο σπίτι μου,» αποκρίθηκε ο Ερεσβάνος. «Εσύ ξέρεις πώς να φτάσω στην κορυφή της γιγαντοικίας;»

«Δεν έχω καταφέρει ποτέ να φτάσω εκεί,» παραδέχτηκε η Αλίκη. «Οι διάδρομοι και οι σκάλες... είναι όλα πολύ μπερδεμένα. Θα μπορούσες,

ίσως, να σκαρφαλώσεις εξωτερικά, βγαίνοντας από κάποιο μπαλκόνι ή παράθυρο. Αλλά νομίζω πως αυτό θα ήταν πολύ επικίνδυνο, ακόμα και με τους σωστούς εξοπλισμούς. Έχω δει τρομαχτικά πλάσματα να περιφέρονται εκεί έξω, βαδίζοντας πάνω στους τοίχους, ή να κρύβονται μέσα σε φωλιές. Και ατμοί και παράξενες ενέργειες κάπου-κάπου ξεπηδάνε.

»Αν είχα εκείνα τα φτερά θα μπορούσα να τα φορέσω και να πάω πετώντας στην κορυφή. Αλλά δεν τα έχω,» μόρφασε η Αλίκη. «Δεν έχει σημασία. Θέλεις να πάμε στο διαμέρισμά μου, να ξεκουραστείς; Πόσες ώρες περιπλανιέσαι;»

«Τρεις μέρες... νομίζω,» αποκρίθηκε αβέβαια ο Ερεσβάνος.

Η Αλίκη σηκώθηκε από τον καναπέ και φόρεσε τα γυαλιά της που την οδηγούσαν αλάθητα πάντα προς το σπίτι της. «Ακολουθήσέ με,» είπε.

Η Αλίκη του Σπιτιού της

Έβγαλε τα λαστιχένια παπούτσια της με τα πόδια, όταν έφτασαν, και βάδισε ξυπόλυτη μέσα στο διαμέρισμα, λέγοντας: «Κάθισε. Βολέψου. Σαν στο σπίτι σου.»

Ο Ερεσβάνος κοίταξε τριγύρω, λιγάκι αμήχανα, και κάθισε τελικά σε μια καρέκλα πλάι σ'ένα σκρίνιο που πίσω από τα τζάμια του φαινόταν ζωγραφιστές πιατέλες και λαξευτά ποτήρια, και ένα βαλσαμωμένο ποντίκι με δύο ουρές.

Η Αλίκη γέλασε. «Είναι λίγο ακατάστατα εδώ, το ξέρω...»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ερεσβάνος, «δεν κοιτάζω γι'αυτό. Απλά... Πώς τα μάζεψες όλ' αυτά τα πράγματα;» Το δωμάτιο ήταν γεμάτο.

«Αυτά,» είπε η Αλίκη, «δεν είναι τίποτα. Έχω πολύ περισσότερα. Στις Εξερευνήσεις τα βρήκα. Εσύ δεν εξερευνούσες όταν ήσουν σπίτι σου;»

«Όχι και πολύ.»

Η Αλίκη πήγε στο μπαλκόνι για να μαζέψει λαχανικά από τις γλάστρες.

«Τα καλλιεργείς η ίδια;» ρώτησε ο Ερεσβάνος, ακολουθώντας την ως εκεί.

«Ναι. Εσύ τι έτρωγες;»

«Είχα μια μηχανή στον τοίχο. Πατούσες ένα κουμπί κι ένα γεύμα εμφανιζόταν μέσα. Τυχαία.»

«Τυχαίο γεύμα;»

«Ναι.»

«Κι άμα δε σου άρεσε;»

Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπήρχε τίποτ' άλλο για φαγητό.»

«Δε μπορούσες να ξαναπατήσεις το κουμπί;»

«Λειτουργούσε μόνο δύο φορές την ημέρα, πρωί και βράδυ.»

«Πρόβλημα,» παρατήρησε η Αλίκη.

«Μόνο λαχανικά τρως;» τη ρώτησε.

«Πιάνω και πουλιά που πετάνε γύρω από τη γιγαντοικία. Το βλέπεις αυτό;» Έδειξε έναν μεταλλικό δίσκο στην άκρη του μπαλκονιού. «Είναι πτηνοπαγίδα.»

«Ούτε κάγκελα δεν έχει...»

Η Αλίκη γέλασε. «Δε χρειάζονται κάγκελα.» Πλησίασε τη συσκευή και γύρισε έναν διακόπτη από κάτω της. «Ακούς τώρα έναν υπόκωφο θόρυβο;»

«Ναι.»

«Τα πουλιά τον ακούνε περισσότερο. Τα προσελκύει. Αλλά μόλις έρθουν και σταθούν πάνω στον δίσκο ένα ενεργειακό ρεύμα τα χτυπά, σκοτώνοντάς τα.» Γύρισε πάλι τον διακόπτη, απενεργοποιώντας την πτηνοπαγίδα. «Δεν το χρειάζομαι τώρα. Έχω ήδη τέσσερα στο ψυγείο.»

Στην κουζίνα, η Αλίκη μαγείρευε και κάθισαν να φάνε. Ο Ερεσβάνος ήθελε να βοηθήσει αλλά ήταν τελείως άσχετος από μαγειρική, οπότε εκείνη τού είπε απλά να περιμένει. «Είσαι φιλοξενούμενός μου, εξάλλου.»

Καθώς έτρωγαν, του ζήτησε να της μιλήσει για τις περιοχές από τις οποίες είχε περάσει μέχρι στιγμής, γιατί ήθελε να δει αν κι η ίδια είχε περάσει από εκεί. Ο Ερεσβάνος δεν έφερε αντίρρηση, και η Αλίκη παρατήρησε ότι, όντως, είχε περάσει κι εκείνη από κάποια από αυτά τα μέρη. Αλλά όχι από όλα. Και ορισμένες συνδέσεις μεταξύ τους την παραξένεψαν. Ήταν δυνατόν να είχε παραβλέψει κάποιες πόρτες ή ανοίγματα;

«Προσπαθείς να φτιάξεις χάρτη;» τη ρώτησε ο Ερεσβάνος.

«Όποτε έχω προσπαθήσει, ποτέ δεν τα έχω καταφέρει. Για κάποιο λόγο, πάντα βγαίνει λάθος.»

«Κι εγώ το ίδιο παθαίνω.»

«Μα, μου είπες ότι δεν εξερευνείς...»

«Δεν πηγαίνω μακριά, αλλά τριγυρίζω γύρω από το διαμέρισμά μου κατά περιόδους. Και τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως τα θυμόμουν την προηγούμενη φορά. Σαν το εσωτερικό της γιγαντοικίας ν'αλλάζει, ή σαν το διαμέρισμά μου να μεταφέρεται σε άλλες γιγαντοικίες κάθε τόσο.»

Η Αλίκη συνοφρυώθηκε. «Δεν το είχα ποτέ σκεφτεί έτσι. Ότι μπορεί το διαμέρισμά μου να μεταφέρεται σε άλλες γιγαντοικίες... Ο μόνος χάρτης, πάντως, που είναι όλες τις φορές σωστός είναι αυτός που φτιάχνω μ'ετούτο το στυλό.» Σηκώθηκε από το τραπέζι για να φέρει το στυλό και να του δείξει. «Όποτε ζωγραφίζω χάρτη μ'αυτό, πάντα με οδηγεί πίσω στο σπίτι μου.»

«Θα μου χρειαζόταν κι εμένα ένα τέτοιο στυλό.»

Αν και η Αλίκη δεν ήθελε ο Ερεσβάνος να φύγει από τώρα, του είπε: «Γιατί δεν το δοκιμάζεις; Μπορεί να σου δείξει τον δρόμο για το διαμέρισμά σου.» Και του έδωσε ένα κομμάτι χαρτί.

Ο Ερεσβάνος έπιασε το στυλό και ακούμπησε τη μύτη του στο χαρτί. «Τι κάνω τώρα;»

«Δεν καθοδηγεί το στυλό το χέρι σου;»

«Όχι.»

Η Αλίκη συνοφρυώθηκε. «Περίεργο. Κανονικά, έπρεπε να το καθοδηγεί. Δε χρειάζεται σκέψη, ή τίποτ' άλλο συγκεκριμένο.»

Ο Ερεσβάνος τής επέστρεψε το στυλό, φανερά απογοητευμένος. Η Αλίκη, κατά βάθος, χαιρόταν που δεν θα έφευγε ακόμα, αλλά δεν το έδειξε.

Την υπόλοιπη ημέρα την πέρασαν ακούγοντας μουσικές από δίσκους και κασέτες που είχε συγκεντρώσει στις Εξερευνήσεις της, βλέποντας μυστηριώδεις φωτογραφίες, και πίνοντας ποτά. Ορισμένα από αυτά τα μπουκάλια η Αλίκη δεν τα είχε ξαναοίξει ποτέ πριν.

Ο Ερεσβάνος τη ρώτησε, σε κάποια στιγμή, πώς νόμιζε ότι μπορούσε να φτάσει στην κορυφή της γιγαντοικίας. Η Αλίκη ανασήκωσε τους ώμους αποκρινόμενη: «Μπορείς να δοκιμάσεις ν'ανεβαίνεις όλες τις σκάλες που συναντάς, και ποτέ να μην κατεβαίνεις καμία σκάλα.»

«Θα ερχόσουν μαζί μου;»

«Ναι,» είπε χαμογελώντας. «Θέλω να δω τι είναι εκεί πάνω! Αν τελικά καταφέρουμε να φτάσουμε, δηλαδή. Που δεν είναι καθόλου βέβαιο,

σ'το λέω.» Ήταν μισοξαπλωμένοι κι οι δυο τους στο μεγάλο μαλακό χαλί του σαλονιού, αρκετά μεθυσμένοι. Απαλή, μυστηριακή μουσική ακουγόταν από το ηχοσύστημα.

Αργότερα, μέσα στη νύχτα, η Αλίκη ξύπνησε συνειδητοποιώντας ότι κάποια στιγμή την είχε πάρει ο ύπνος. Ανασηκώθηκε πάνω στο χαλί και είδε τον Ερεσβάνο να στέκεται μπροστά στο παράθυρο του σαλονιού, καπνίζοντας ένα από τα δικά του τσιγάρα που έβγαζαν μπλε καπνό. Ήταν ντυμένος μόνο με το παντελόνι του· η Αλίκη ήθελε να τον πλησιάσει ύπουλα από πίσω και – ξαφνικά! – να τον αρπάξει, τρίβοντας τα χέρια της πάνω στο στήθος και στην κοιλιά του. Αλλά δεν το έκανε. Σηκώθηκε αργά όρθια και τον ζύγωσε καθαρίζοντας τον λαιμό της, για να τον ειδοποιήσει για την παρουσία της.

Ο Ερεσβάνος έμοιαζε, κάπως, να την έχει ήδη καταλάβει. «Ξέρεις κάτι;» της είπε, εξακολουθώντας να κοιτάζει έξω, τις ατέρμονες γιγαντοκίεες της ατελείωτης πόλης.

«Τι;»

«Εύχομαι να μπορούσα να μείνω εδώ, μαζί σου. Νομίζω ότι μ'αρέσει.»

«Μπορείς να μείνεις, αν θέλεις,» του είπε η Αλίκη.

Τα μάτια του στράφηκαν να την κοιτάξουν. «Σοβαρά;»

«Πολύ σοβαρά.» Η Αλίκη τον πλησίασε κι άλλο: το σώμα της άγγιξε το σώμα του.

Ο Ερεσβάνος τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της, κι εκείνη ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του.

«Θα μείνω.»

Η Αλίκη χαμογέλασε.

Την πρώτη φορά έκαναν έρωτα επάνω στον καναπέ του σαλονιού, αργά, δοκιμαστικά, σαν να ήθελαν να συνηθίσουν ο ένας τον άλλο. Μετά, έγιναν πιο τολμηροί. Έκαναν έρωτα μέσα στο δωμάτιο που ήταν γεμάτο ρούχα, μέσα στην κουζίνα, μέσα στο δωμάτιο με τα όπλα, μέσα στο δωμάτιο με τα παράξενα ευρήματα. Η Αλίκη έδειξε στον Ερεσβάνο κάποια βιβλία σχετικά με ερωτικές δραστηριότητες, και κάποια βιβλία που άλλαζαν την αντίληψη της ερωτικής πράξης· κι εκείνος τής είπε ότι ήταν πολύ πονηρή, και την πείραζε ενώ η Αλίκη χαμογελούσε και κοκκίνιζε και του αντιμιλούσε. Ήταν όμως πρόθυμος να δοκιμάσουν διάφορα.

Μια φορά έκαναν έρωτα στο μπαλκόνι όπου καλλιεργούσε τα λαχανικά της, έξω από το σπίτι, στον αέρα της πόλης. Και, καθώς ένας δυνατός οργασμός διαπερνούσε την Αλίκη σαν φλόγες, είχε τα μάτια της κλειστά, τα χείλη μισάνοιχτα, και το κεφάλι γεμμένο πίσω· αλλά τα βλέφαρά της προς στιγμή άνοιξαν και είδε ένα πουλί να στέκεται στην άκρη του μπαλκονιού και να τους παρατηρεί. Της φάνηκε αστείο αυτό, για κάποιο λόγο, και γέλασε δυνατά. Το πουλί, σα να τρόμαξε, έφυγε φτερουγίζοντας και κρώζοντας. Και ο Ερεσβάνος φίλησε το πλάι του λαιμού της ρουφηχτά, καθώς τελείωνε μέσα της.

Μια άλλη φορά, της πρότεινε να κάνουν έρωτα έξω από το διαμέρισμα, στους διαδρόμους της γιγαντοικίας. Και η Αλίκη σοκαρίστηκε. «Δε μπορούμε!» είπε.

«Γιατί όχι;»

«Γιατί... δεν είναι... Είναι... Δεν είναι έτσι...» Της φάνταζε τρομερό να κάνουν έρωτα στους διαδρόμους ή στις σκάλες έξω από το διαμέρισμά της. Τρελό. Απαγορευμένο, ίσως.

Ο Ερεσβάνος, όταν τελικά του το εξήγησε αυτό, συμφώνησε. Κι εκείνος αισθανόταν το ίδιο. «Αλλά γιατί όχι;» ρώτησε πάλι.

Η Αλίκη, μετά από κάποια σκέψη, είπε: «Εντάξει.» Θα ήταν σαν μια Εξερεύνηση, δεν θα ήταν; Θα εξοπλιζόταν κατάλληλα, μάλιστα.

Ο Ερεσβάνος γέλασε όταν την είδε ντυμένη έτσι. «Τόσο μακριά σκοπεύεις να πάμε;»

«Η απόσταση δεν έχει σημασία.»

Έκαναν έρωτα επάνω σε μια σκάλα στρωμένη με γαλανό χαλί που είχε ζωγραφισμένα οξυγώνια σχήματα στις άκριές του. Όταν τελείωσαν, κάθισαν εκεί, ημίγυμνοι, για λίγη ώρα, πίνοντας κρασί από ένα μπουκάλι που είχαν φέρει από το σπίτι της Αλίκης. Μετά, φόρεσαν όλα τους τα ρούχα κι άρχισαν να επιστρέφουν. Για να συνειδητοποιήσουν, πολύ σύντομα, ότι δεν βρίσκονταν εκεί που νόμιζαν.

Βρίσκονταν κάπου αλλού μέσα στη γιγαντοικία!

Η Αλίκη τρόμαξε. «Αν δεν είχα πάρει μαζί τα γυαλιά μου...» είπε, «θα... θα ήμασταν χαμένοι, ίσως.» Φόρεσε τα γυαλιά και, ακολουθώντας το βέλος που έβλεπε, οδήγησε τον Ερεσβάνο προς το διαμέρισμά της. Κι εκείνος ήταν τρομαγμένος. Δεν περίμενε ότι θα συνέβαινε τέτοιο πράγμα. Κανένας τους δεν το περίμενε.

Έκαναν τρεις ώρες μέχρι να επιστρέψουν στο σπίτι της και, καθοδόν, τους επιτέθηκε ένα σμήνος από ηλεκτροφόρες νυχτερίδες, τις οποίες η

Αλίκη έδωξε με το ηχητικό σπαθί της ενώ ο Ερεσβάνος πυροβολούσε μ'ένα μικρό φλογοπίστολο – που η Αλίκη τού το είχε δώσει, γιατί ο ίδιος δεν είχε πάρει εξοπλισμούς μαζί του. Ούτε τα παπούτσια του δεν είχε πάρει, πράγμα για το οποίο σύντομα μετάνιωσε, καθώς διέσχισαν άταλα πατώματα ώσπου να φτάσουν σπίτι.

Όταν ήταν πάλι στο διαμέρισμα της, τους φάνηκε σαν παράδεισος.

«Γιατί νομίζεις ότι συνέβη αυτό;» ρώτησε ο Ερεσβάνος, αφού είχαν πλυθεί στην πισίνα και τώρα καθόταν σ'ένα σκαμνί παραδίπλα, τρίβοντας τις πατούσες του με μια θεραπευτική αλοιφή.

«Δεν ξέρω,» είπε η Αλίκη, τυλιγμένη μόνο με μια πετσέτα που τα σχήματα επάνω της άλλαζαν σαν κινούμενες εικόνες. «Δε νομίζω, όμως, ότι μπορεί να συμβεί μέσα στο σπίτι μου. Αλλιώς θα είχε συμβεί ως τώρα, δεν θα είχε συμβεί;»

Καμια δεκαριά μέρες πέρασαν έτσι, ενώ ο Ερεσβάνος είχε ξεχάσει τελείως την αποστολή του να φτάσει στην κορυφή της γιγαντοκίας και η Αλίκη δεν αισθανόταν καμια επιθυμία να βγει για Εξερευνήσεις. Ένα μεσημέρι, όμως, που ο Ερεσβάνος κοιμόταν, μια περιέργεια κέντρισε το μυαλό της καθώς περνούσε από το καθιστικό και είδε το παράξενο κουτί να βρίσκεται πάνω στο σκρίνιο, εκεί όπου το είχε αφήσει ο εραστής της πριν από μέρες, όταν είχε πρωτοέρθει εδώ.

Η Αλίκη το πλησιάζει κοιτάζοντάς το με προσοχή. Έμοιαζε νάναι καμωμένο από ξύλο, μα είχε την αίσθηση ότι δεν ήταν συνηθισμένο ξύλο. Και σε κάθε σπιθαμή του υπήρχαν λαξεύματα που δεν είχε ποτέ της ξαναδεί. Επίσης, περίεργες εγκοπές και εσοχές. Πώς να άνοιγε, άραγε;

Εκείνη η οντότητα είχε πει στον Ερεσβάνο να μην το ανοίξει, μα η Αλίκη είχε την περιέργεια να δει τι βρισκόταν μέσα. *Μπορεί το πνεύμα να μην ήθελε ο Ερεσβάνος – και μόνο ο Ερεσβάνος – να δει το εσωτερικό του κουτιού, σκέφτηκε. Μπορεί η απαγόρευση να μην ισχύει για άλλους.*

Παρ'όλ' αυτά, καλύτερα να ήταν επιφυλακτική. Προτού επιχειρήσει να το ανοίξει, έβαψε το σώμα της με μια βαφή που την έκανε πιο τυχερή, και φόρεσε μια καπαρντίνα που έμοιαζε λεπτή μα ήταν πολύ ανθεκτική. Στα μάτια της έβαλε ένα ζευγάρι προστατευτικά γυαλιά, στα χέρια της προστατευτικά γάντια.

Έπιασε το κουτί κι άρχισε να το σκαλίζει, για να βρει πώς άνοιγε. Το πίεσε από δω, το πίεσε από κει' το τράβηξε από δω, το τράβηξε από

κει· έβαλε τα δάχτυλά της μέσα σε εγκοπές και σε εσοχές με διάφορους τρόπους: και, τελικά, κάπως – χωρίς να είναι βέβαιη πώς ακριβώς – το κουτί άνοιξε.

Το σκέπασμά του σηκώθηκε μπροστά της, και μέσα–

Η Αλίκη στέκεται στην οροφή μιας γιγαντοικίας. Βλέπει σύννεφα προς κάθε κατεύθυνση, πέρα από τα όρια της ταρατσας· σύννεφα και ουρανό. Δεν βλέπει άλλες γιγαντοικίες.

Από πάνω της βρίσκονται τρία μεγάλα ουράνια σώματα εκτός από τον ήλιο, τα οποία δεν είχε ποτέ ξαναδεί γιατί τα γκρίζα σύννεφα της πόλης τα έκρυβαν από τα μάτια της. Το ένα ουράνιο σώμα είναι γαλανό, τ'άλλα δύο πράσινα – το πρώτο μεγαλύτερο από το δεύτερο· μοιάζουν σαν αδέλφια που πάνε κοντά-κοντά.

Και ο ουρανός είναι γεμάτος πτηνά και πλάσματα που πετάνε χωρίς να έχουν φτερά.

Τι κάνω εδώ; αναρωτιέται η Αλίκη. Πώς βρέθηκα εδώ; Κι αρχίζει να κρυνώνει, γιατί, συνειδητοποιεί ξαφνιασμένη, είναι γυμνή.

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΔΩ! αντηχεί μια φωνή που μοιάζει να έχει ακούσει τις σκέψεις της. ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΕΙΣΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ!

Ένα γιγάντιο σκοτάδι παρουσιάζεται από πάνω της, λες και υλοποιείται μέσα από τον γαλανό ουρανό, ή λες και τον τρυπά για να βγει όπως κάτι θα τρυπούσε μια μεμβράνη. Το σκοτάδι έχει ένα σχήμα αλλόκοτο, ούτε στρογγυλό, ούτε παραλληλόγραμμο, ούτε πολύγωνο ακριβώς – η Αλίκη αδυνατεί να το καθορίσει. Αλλά ένα είναι το βέβαιο: στο κέντρο του – ακριβώς στο κέντρο – σχηματίζεται μια πελώρια ρουφήχτρα, η οποία αρχίζει αμέσως να τραβά την Αλίκη προς το μέρος της–

Τα γυμνά πόδια της φεύγουν από την οροφή της γιγαντοικίας, αλλά απλώνει το χέρι της και πιάνεται από μια μεταλλική κολόνα. «ΟΧΙ!» ουρλιάζει. «ΟΧΙ! Αφήστε με!»

Τα πόδια της τραβιούνται προς τα πάνω, σαν οι ελκτικές δυνάμεις του κόσμου να έχουν αντιστραφεί. Η Αλίκη κοιτάζει κάτω, τώρα, το πάτωμα της οροφής: βλέπει σκουπίδια και πέτρινα θραύσματα, διάφορα μεταλλικά κομμάτια· κι ανάμεσά τους ένα κουτί, ξύλινο, με το σκέπασμά του σηκωμένο. (Πού το έχει ξαναδεί αυτό το κουτί;) Στο εσωτερικό του είναι ένα πελώριο, στρογγυλωπό πρόσωπο το οποίο την κοιτάζει. Έχει δυο μεγάλα μαύρα μάτια πίσω από προστατευτικά γυαλιά, μικρή μύτη, χείλη βαμμένα πράσινα· μακριά, σγουρά, μαύρα μαλλιά το πλαισιώνουν.

Είναι το δικό της πρόσωπο!

Η Αλίκη, συνεχίζοντας με το ένα χέρι να βασιτέται γερά από τη μεταλλική κολόνα, απλώνει το άλλο για να φτάσει το κουτί.

Το φτάνει-

Η Αλίκη είδε ένα χέρι να βγαίνει μέσα από το κουτί. Ένα γυναικείο χέρι που κάτι τής θύμιζε. Και μια γυναικεία φωνή – που επίσης κάτι τής θύμιζε – ακούστηκε: «Βοήθησέ με! Τράβηξέ με! Βοήθησέ με!»

Η Αλίκη έπιασε το χέρι με το δικό της, το τράβηξε, και, τελείως παράλογα, θαυματουργικά, μια ολόκληρη γυναίκα βγήκε από το κουτί, σπρώχνοντας την Αλίκη όπισθεν. Έπεσαν κι οι δύο στο πάτωμα του σαλονιού, μπερδεμένες αναμεταξύ τους. Και η άλλη γυναίκα ήταν γυμνή, εντελώς γυμνή. Αλλά, κατά τα άλλα, εντελώς γνωστή επίσης-

Ήταν η Αλίκη.

Η Αλίκη, ουρλιάζοντας, την έσπρωξε από πάνω της, την έσπρωξε πέρα.

Κι οι δυο τους σηκώθηκαν στα γόνατα, αντικρίζοντας η μία την άλλη με γουρλωμένα μάτια κι αγριεμένες όψεις, σαν θηρία.

Η Αλίκη που είχε βγει από το κουτί είχε μαύρα, σγουρά, μακριά μαλλιά, ακριβώς όπως και η Αλίκη που άνοιξε το κουτί και τα χείλη της ήταν βαμμένα πράσινα.

«Τι είσαι εσύ;» ρώτησε η Αλίκη που άνοιξε το κουτί. «Τι...;»

«Εσύ ποια είσαι;» αντερώτησε η Αλίκη που βγήκε απ'το κουτί.

«Εγώ είμαι η Αλίκη, εσύ δεν μπορεί να είσαι η Αλίκη!»

«Η Αλίκη είμαι.»

«Όχι! Δεν είσαι η Αλίκη!»

«Η Αλίκη είμαι!» επέμεινε η γυμνή γυναίκα.

Η ντυμένη Αλίκη κοίταξε προς τη μεριά του κουτιού. Ήταν πεσμένο στο χαλί, τώρα, και κλειστό. Δάγκωσε το χείλος της, προβληματισμένη.

Ρώτησε τη γυμνή Αλίκη: «Θέλεις να ξαναμπείς εκεί μέσα;»

«Όχι!» έκανε αμέσως εκείνη. «Ήμουν στην οροφή της γιγαντοικίας, κι ένα... ένα σκοτάδι πήγε να με ρουφήξει από τον ουρανό! Τα πάντα είχαν γυρίσει ανάποδα! Εδώ είναι καλύτερα. Εδώ... είμαι στο σπίτι μου.»

«Δεν είναι σπίτι σου. Σπίτι μου είναι.»

Η γυμνή Αλίκη ορθώθηκε. «Δικό μου σπίτι είναι.»

Η ντυμένη Αλίκη ορθώθηκε. «Το σπίτι είναι δικό μου. Εσύ κατά λάθος είσαι εδώ!»

«Δεν είμαι κατά λάθος εδώ! Εσύ είσαι κατά λάθος εδώ!»

Τότε, ο Ερεσβάνος ήρθε στο σαλόνι, κοιτάζοντας τες σαστισμένους. «...Αλίκη;» έκανε. Το βλέμμα του πήγε μια στη ντυμένη μια στη γυμνή. Στη δεύτερη έμεινε περισσότερο.

«Δεν είναι αληθινή!» είπε η ντυμένη Αλίκη δείχνοντας τη γυμνή. «Βγήκε απ'το κουτί! Αυτό που έφερες μαζί σου. Βγήκε απ'το κουτί!»

«Αληθινή είμαι! Αυτή δεν είναι αληθινή!»

«Βγήκες απ'το κουτί!» ούρλιαξε η Αλίκη. «Δεν ήσουν εδώ πριν!»

«Αυτό είναι το σπίτι μου. Δεν ξέρω τι κάνεις εσύ εδώ,» είπε η γυμνή Αλίκη, κοιτάζοντας τη ντυμένη Αλίκη εχθρικά. «Σ'ευχαριστώ που με βοήθησες, αλλά... αλλά δε θάπρεπε κανονικά να είσαι εδώ!»

«Και πού θάπρεπε να είμαι; Άνοιξα το κουτί κι έβγαλες το χέρι σου από μέσα και φώναξες βοήθεια, και σε τράβηξα έξω. Δεν έπρεπε ποτέ να σε είχα τραβήξει!»

«Δεν έπρεπε κανονικά να είσαι εδώ! Όταν άνοιξα το κουτί ήμουν μόνη μου· δεν ήταν άλλη Αλίκη στο σπίτι. Ήμουν ντυμένη σαν εσένα, και άνοιξα το κουτί γιατί ήμουν περίεργη να κοιτάξω μέσα, και μετά – μετά ήμουν στην οροφή της γιγαντοκίας κι έβλεπα τα σύννεφα και τον ουρανό και τα τρία ουράνια σώματα. Ένα σκοτάδι παρουσιάστηκε από πάνω μου και προσπάθησε να με ρουφήξει. Πιάστηκα από μια κολόνα και αντιστάθηκα. Και είδα το κουτί στο πάτωμα, ανοιχτό, κι εσένα να με κοιτάζεις από μέσα. Άπλωσα το χέρι μου και φώναξα βοήθεια. Με τράβηξες και... είμαι εδώ. Αλλά εσύ – εσύ κανονικά δεν θα έπρεπε να είσαι εδώ!»

Η ντυμένη Αλίκη κούνησε το κεφάλι. «Όχι...» είπε, μπερδεμένη. «Λες ψέματα. Δεν έγινε... Δεν... Δεν ξέρω ποια είσαι, αλλά λες ψέματα-»

«Δε λέω ψέματα! Προσπαθείς να μου κλέψεις το σπίτι μου και τα πράγματα μου! Δεν είσαι η πραγματική Αλίκη!»

«Όχι! Εγώ είμαι η πραγματική Αλίκη· εσύ δεν είσαι πραγματική!»

«Εγώ είμαι η πραγματική!» επέμεινε η γυμνή Αλίκη.

«Δεν είσαι πραγματική, γαμώτο! Βγήκες από το κουτί. Άνοιξα το κουτί κι αμέσως ένα χέρι πετάχτηκε από μέσα και μια φωνή μού ζήτησε βοήθεια. Τράβηξα το χέρι και – δεν ξέρω πώς – πετάχτηκες ολόκληρη έξω απ'το κουτί, και μαζί πέσαμε στο πάτωμα. Δεν είσαι πραγματική· κάτι πολύ παράξενο συνέβη. Πρέπει, κάπως, να σε δημιούργησε το κουτί.»

«Δε με δημιούργησε το κουτί!» σύριξε η Αλίκη, κοκκινίζοντας θυμωμένα. «Σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια, αλλά φύγε τώρα από το σπίτι μου-»

«Δεν πρόκειται να φύγω από το δικό μου σπίτι-»

«Δικό μου είναι το σπίτι!»

«Δεν είναι δικό σου!»

«Δικό μου είναι!»

Η Αλίκη όρμησε στην Αλίκη, κι άρχισαν να παλεύουν και να κοπαιούνται με γόνατα και γροθιές, αγκώνες και φτέρνες. Η ντυμένη Αλίκη φαινόταν, όμως, πως θα νικούσε γιατί ο εξοπλισμός της την έκανε πιο δυνατή από τη γυμνή Αλίκη.

Ο Ερεσβάνος παρενέβη, χωρίζοντάς τες, σπρώχνοντας τη μία δεξιά και την άλλη αριστερά. «Μια στιγμή!» φώναξε. «Μια στιγμή! Περιμένετε! Μπορούμε εύκολα να διαπιστώσουμε ποια από τις δύο είναι η πραγματική.»

«Πώς;» ρώτησε η γυμνή Αλίκη, που βρισκόταν επί του παρόντος πίσω του.

«Πώς;» ρώτησε η ντυμένη Αλίκη, που βρισκόταν μπροστά του προσπαθώντας να βγει πίσω του για ν' αρπάξει τη γυμνή Αλίκη.

«Η πραγματική Αλίκη, σίγουρα, θα ξέρει ποιος είμαι. Η ψεύτικη Αλίκη δεν θα ξέρει.»

«Ξέρω ποιος είσαι,» είπε αμέσως η ντυμένη Αλίκη. «Είσαι ο-»

«Περίμενε! Πρέπει να σας ρωτήσω χωριστά, αλλιώς δεν έχει νόημα - η μία θ' ακούσει το όνομά μου από την άλλη.»

«Δεν την εμπιστεύομαι,» είπε η γυμνή Αλίκη, «για να σ' αφήσω μαζί της. Είναι κάποιο διαβολικό τέρας που προσπαθεί να πάρει τη θέση μου.»

«Εσύ είσαι κάποιο τέρας που προσπαθεί να πάρει τη θέση μου!» τσύριξε η ντυμένη Αλίκη.

«Ας φέρουμε χαρτί και στιλό, τότε, κι ας γράψει η καθεμία ξεχωριστά το όνομά μου και πώς με συνάντησε. Εντάξει; Συμφωνείτε;»

Συμφώνησαν.

Ο Ερεσβάνος πήρε δύο κομμάτια χαρτί και δύο στιλό από ένα συρτάρι και τους τα έδωσε. Κάθισαν η μία μακριά από την άλλη και έγραψαν. Τελείωσαν σχεδόν συγχρόνως. Η γυμνή Αλίκη άργησε, μόνο, μερικά δευτερόλεπτα.

Και τα δύο χαρτιά έγγραφαν επάνω ακριβώς τα ίδια πράγματα, με μικροδιαφορές στη σύνταξη. Τον κατονόμαζαν ως Ερεσβάνο και έλεγαν πώς η Αλίκη τον είχε συναντήσει και τα λοιπά, σχετικά με το κουτί και την αποστολή του.

«Όχι!» πετάχτηκε αμέσως η ντυμένη Αλίκη. «Δε λέει αλήθεια! Δεν είναι πραγματική! Εγώ είμαι η πραγματική Αλίκη!»

Η γυμνή Αλίκη την ατένισε οργισμένα. «Είναι φανερό ότι εσύ λες ψέματα! Θες να πιστέψουμε ότι άνοιξες απλά το κουτί και βγήκε ένα χέρι από μέσα; Ότι δεν πρόλαβες να δεις τίποτ' άλλο; Ναι, καλά! Δεν είσαι πραγματική!»

«Μα αυτό συνέβη!» φώναξε η ντυμένη Αλίκη.

«Μια στιγμή! Μια στιγμή!» τις διέκοψε ξανά ο Ερεσβάνος, παραξενεμένος. «Πείτε μου τι έγινε με το κουτί. Πείτε μου η καθεμία την ιστορία της σχετικά με το κουτί.»

Του την είπαν, λεπτομερειακά.

«Δεν είναι φανερό ότι αυτή είναι η ψεύτικη Αλίκη;» είπε η γυμνή Αλίκη.

«Τι!» φώναξε η ντυμένη Αλίκη. «Το φανερό είναι ότι εσύ είσαι ψεύτικη!»

«Αν είμαι ψεύτικη, πώς βρισκόμουν στην οροφή της γιγαντοικίας; Πώς τα είδα όλ' αυτ-;»

«Λες ψέματα! Δε μπορεί να βρισκόσουν στην οροφή της γιγαντοικίας!»

«Και όμως εκεί ήμουν. Μόλις άνοιξα το κουτί, εκεί βρέθηκα.»

Ο Ερεσβάνος, αναστενάζοντας κουρασμένα, κάθισε σε μια πολυθρόνα.

«Πες μας,» του ζήτησε η γυμνή Αλίκη, «εγώ δεν σου μοιάζω για πραγματική;»

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνος, ζαλισμένα. «Αληθινά, δεν ξέρω. Δεν... δεν έπρεπε ποτέ να είχες ανοίξει το κουτί, Αλίκη. Εκείνη η οντότητα μού είχε πει να μην το ανοίξω-»

«Μην την κοιτάς σαν αυτή να είναι η Αλίκη!» φώναξε η ντυμένη Αλίκη. «Εγώ άνοιξα το κουτί!»

«Εσύ δεν είσαι η πραγματική Αλίκη,» της είπε η γυμνή γυναίκα.

«Αρκετά μ'ετούτες τις σαχλαμάρες - φύγε απ'το σπίτι μου!» Η ντυμένη γυναίκα όρμησε στη γυμνή, κι άρχισαν πάλι να παλεύουν, διαλύο-

ντας το σαλόνι γύρω από τον Ερεσβάνο που συνέχιζε νάναι καθισμένος στην πολυθρόνα, προβληματισμένος.

Η ντυμένη Αλίκη είχε το πλεονέκτημα στην αναμέτρηση. Ήταν βαμμένη με μια βαφή σώματος που την έκανε πιο τυχερή, και φορούσε μια καπαρντίνα από ανθεκτικό υλικό. Σύντομα, ανάγκασε τη γυμνή Αλίκη να γονατίσει ενώ της έστριβε το χέρι πίσω από την πλάτη. Και η γυμνή Αλίκη φώναξε, κλαίγοντας, στον Ερεσβάνο να τη βοηθήσει, να τη σώσει απ' αυτό το τέρας που ήθελε να της κλέψει το σπίτι. Ο Ερεσβάνος σηκώθηκε από την πολυθρόνα, άρπαξε τη ντυμένη Αλίκη από τη μέση, και την τράβηξε μακριά από τη γυμνή, ενώ εκείνη ούρλιαζε και του έλεγε: «Τι κάνεις, ανόητε! Δεν είναι πραγματική! Δεν είναι πραγματική! Πρέπει να τη βγάλουμε έξω, έξω, έξω, έξω!» Η γυμνή Αλίκη σηκώθηκε και τη γρονθοκόπησε κατα πρόσωπο, κάνοντας αίμα να πεταχτεί από τη μύτη της, ενώ ο Ερεσβάνος εξακολουθούσε να την κρατά από πίσω. «Άφησέ με!» ούρλιαξε η ντυμένη Αλίκη, αλλά εκείνος συνέχισε να την κρατά γερά, παγιδεύοντάς την. Οπότε η ντυμένη Αλίκη ύψωσε το μποτοφορεμένο πόδι της για να χτυπήσει την αντίπαλό της. Η γυμνή Αλίκη τής άρπαξε τη φτέρνα και την κλότσησε δυνατά ανάμεσα στους μηρούς, κόβοντάς της την ανάσα και σταματώντας τη γλώσσα της για λίγο απ' το να μπορεί να αρθρώσει κατανοητά λόγια.

«Βγάλ' την έξω!» είπε στον Ερεσβάνο. «Βγάλ' την έξω, αλλιώς θα μας σκοτώσει και τους δύο!» Κι εκείνος, μην ξέροντας τι άλλο να κάνει, τράβηξε τη ντυμένη Αλίκη προς την εξώπορτα του διαμερίσματος, την οποία η γυμνή Αλίκη αμέσως άνοιξε. «Έξω! Σπρώξ' την έξω!»

Η ντυμένη Αλίκη κατάφερε να κρώξει *Όχι!* προτού την πετάξουν πέρα απ' το κατώφλι και κλείσουν την πόρτα πίσω της ενώ εκείνη διπλωνόταν πάνω στο πάτωμα.

Για κάποια ώρα η Αλίκη ήταν διπλωμένη από τον πόνο. Ύστερα, όταν ο πόνος καταλάγιασε, σηκώθηκε στα τέσσερα και στράφηκε να κοιτάξει την είσοδο του διαμερίσμάτος της.

Αλλά δεν ήταν πια εκεί.

Μονάχα ένα άνοιγμα υπήρχε το οποίο οδηγούσε σε κάποιο άγνωστο μπαλκόνι.

Η Αλίκη ούρλιαξε, χτυπώντας το πάτωμα με τις γαντοφορεμένες γροθιές της, οργισμένη και τρομαγμένη. Ύστερα διπλώθηκε ξανά,

κλαίγοντας και δαγκώνοντας τα χείλη της, σαν να είχε χάσει το μυαλό της.

Η Άλλη Αλίκη

«Δεν έπρεπε να είχες ανοίξει το κουτί,» είπε ο Ερεσβάνος, ταραγμένος. «Δεν έπρεπε. Γιατί το άνοιξες;»

«Έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε η Αλίκη. «Ήμουν περίεργη. Κάτσε να φέρω κάτι να φορέσω. Και μην ξανανοίξεις την πόρτα και μπει πάλι αυτή μέσα.» Έφυγε από το σαλόνι, βαδίζοντας γρήγορα.

Όταν επέστρεψε, φορούσε γαλάζιο φόρεμα και λευκά παπούτσια, και βρήκε τον Ερεσβάνο καθισμένο στην πολυθρόνα που καθόταν και πριν, αλλά με το κουτί στα γόνατά του.

«Μην το ανοίξεις,» τον προειδοποίησε η Αλίκη. «Δεν ξέρεις τι άλλο μπορεί να συμβεί.»

«Βρέθηκες πραγματικά στην οροφή της γιγαντοκίας;» τη ρώτησε εκείνος.

«Ναι, αλλά... δεν ξέρω αν ήταν πραγματικότητα ή όνειρο. Ήταν σαν όνειρο, τώρα που το σκέφτομαι. Τη μια στιγμή ήμουν εδώ, στο σπίτι την άλλη στιγμή ήμουν εκεί, στην οροφή. Κι αυτή η... η Άλλη Αλίκη ήταν στο σπίτι μου. Και ήταν, μάλιστα, ντυμένη όπως ήμουν εγώ προτού ανοίξω το κουτί!»

Ο Ερεσβάνος σηκώθηκε από την πολυθρόνα και, βαδίζοντας πάνω στα θραύσματα που γέμιζαν το δωμάτιο ύστερα από την πάλη των δύο γυναικών, άφησε το κουτί στο σκρίνιο, εκεί όπου ήταν και πριν. «Πρέπει να το μεταφέρω στην οροφή,» είπε. «Για να τελειώσει τούτη η υπόθεση.»

Η Αλίκη έσμιξε τα χείλη. Δεν ήθελε ο Ερεσβάνος να φύγει. *Γιατί άνοιξα το κουτί;* σκέφτηκε. *Μακάρι ποτέ να μην το είχα ανοίξει!* Αν δεν το είχε ανοίξει, τώρα ο Ερεσβάνος ίσως να μην ήθελε να φύγει. «Θα έρθω μαζί σου,» του είπε.

Ο Ερεσβάνος την πλησίασε και τη φίλησε στα χείλη – ένα βιαστικό φιλί, σαν αυτοκόλλητο που κολλάς και ξεκολλάς γρήγορα.

Η Αλίκη χαμογέλασε. «Μετά...» ρώτησε, διστακτικά, «θα μείνεις πάλι μαζί μου; Ή... θα φύγεις;»

«Θα μείνω, νομίζω.»

«Τότε, γιατί να πάμε το κουτί στην οροφή;»

Ο Ερεσβάνος συνοφρυώθηκε ξαφνικά, σαν να μην το ξανάχε σκεφτεί αυτό, σαν να μην είχε περάσει καν απ'το μυαλό του. «Δεν ξέρω,» είπε τελικά. «Αλλά νομίζω πως αυτό... αυτό είναι που πρέπει να κάνω. Πρέπει να το πάω στην οροφή.»

«Μη λες ανοησίες! Γιατί; Εκείνο το πνεύμα σου είπε πως, όταν μεταφέρεις το κουτί στην οροφή, θα σε οδηγήσει πάλι στο σπίτι σου, έτσι δεν σου είπε;»

«Ναι.»

«Τώρα, όμως, μπορείς να μείνεις εδώ, μαζί μου. Και θέλεις να μείνεις, σωστά;»

Ο Ερεσβάνος ένευσε. «Ναι, θέλω. Αλλά...»

«Τι 'αλλά';»

Μόρφασε. «Ναι, μάλλον έχεις δίκιο.»

Η Αλίκη γέλασε, ικανοποιημένη. «Να το πάμε στο δωμάτιο με τα περιέργα ευρήματα και να τ'αφήσουμε εκεί;»

«Ποιο;»

«Το κουτί, φυσικά!»

Ο Ερεσβάνος στράφηκε να το κοιτάξει. «Ναι,» συμφώνησε μετά από μερικές στιγμές σκέψης. Κι έπειτα βάδισε προς την εξώπορτα του διαμερίσματος.

«Τι κάνεις εκεί;» ρώτησε η Αλίκη.

«Θέλω να δω αν η άλλη-»

«Περίμενε!» Η Αλίκη έτρεξε στο οπλοστάσιό της και πήρε ένα πιστόλι που παγίδευε τον στόχο μέσα σε γυάλινη σφαίρα. Επέστρεψε στο σαλόνι. «Άνοιξε τώρα,» είπε στον Ερεσβάνο. «Λίγο μόνο.»

Ο Ερεσβάνος τράβηξε την πόρτα, σχηματίζοντας μια χαραμάδα ανάμεσα σ'αυτήν και στον τοίχο. «Δεν είναι εδώ,» παρατήρησε. «Δεν τη βλέπω πουθενά.»

Άνοιξε την πόρτα διάπλατα. Ο διάδρομος ήταν άδειος.

«Σ'το είπα ότι δεν ήταν πραγματική,» είπε η Αλίκη.

Όταν συνήλθε από το σοκ, εξερεύνησε όλους τους διαδρόμους και τα δωμάτια γύρω της. Τίποτα δεν της θύμιζε τίποτα. Ήταν χαμένη. Και τώρα δεν είχε ούτε το στιλό της ούτε τα γυαλιά της για να την οδηγήσουν πίσω στο διαμέρισμά της.

Πώς θα επέστρεφε;

Και πώς είχε χαθεί τόσο γρήγορα; Αυτή η Άλλη Αλίκη το είχε κάνει, με κάποιο τρόπο; Την είχε ξαποστείλει μακριά; Για να της κλέψει το σπίτι της και τον Ερεσβάνο; Η Αλίκη θα τη σκότωνε όταν την ξανασουναντούσε! Θα τη σκότωνε!

Αλλά πώς θα βρω το δρόμο μου, τώρα;

Βαδίζοντας μέσα σ'ένα δωμάτιο γεμάτο συντριμμία, κλότσησε ένα ποντίκι που την πλησίαζε σαν παραζαλισμένο, τινάζοντάς το σε μια αντικρινή γωνία.

Κάθισε τελικά στα σκαλοπάτια μιας σκάλας, ακουμπώντας τους πήχεις της στα γόνατά της, απεγνωσμένη. Τα προστατευτικά γυαλιά της τα είχε βγάλει και τα είχε κρύψει μέσα σε μια τσέπη της καπαρντίνας της. Δυστυχώς, όπλα δεν είχε μαζί της. Πώς θα αντιμετώπιζε κάτι εχθρικό αν παρουσιαζόταν;

Πώς θα επιστρέψω στο σπίτι μου;

Πώς θα επιστρέψω στο σπίτι μου;

Μια σκιά στο τέλος της σκάλας.

Η Αλίκη συνοφρυώθηκε. Κάποιος ήταν εκεί;

Μια φιγούρα με χιτώνα και κουκούλα εμφανίστηκε. Ημιδιαφανής. Αιωρούμενη. Ένα πνεύμα. Το ίδιο πνεύμα που είχε δει και τότε, παλιότερα. Το πνεύμα που της είχε προσφέρει το ζευγάρι με τα φτερά αν απαντούσε σωστά στον γρίφο.

Αλίκη... είπε το πνεύμα. Τι θέλεις;

«Να πάω σπίτι μου. Μια ψεύτικη Αλίκη μού έκλεψε το σπίτι μου και με πέταξε έξω!»

Το ξέρω.

«Το... το ξέρεις; Πώς;»

Γνωρίζω πολλά, είπε το πνεύμα. Βλέπω πολλά. Ακούω πολλά. Αλλά, δυστυχώς, μπορώ να κάνω λίγα.

«Δε μπορείς να με οδηγήσεις στο σπίτι μου;»

Θα σε οδηγήσω. Όμως θα πρέπει να με ξεπληρώσεις γι'αυτό. Θα πρέπει κι εσύ να κάνεις κάτι για μένα.

«Τι θέλεις; Θα το κάνω. Εκτός αν δεν μπορώ. Εκτός αν είναι σαν τον γρίφο σου που δεν είχε απάντηση.»

Το πνεύμα γέλασε. *Ο γρίφος έχει απάντηση· εσύ δεν μπόρεσες να τη βρεις. Εκείνο που θέλω τώρα είναι να πάρεις το κουτί και να το μεταφέρεις στην οροφή της γιγαντοικίας.*

«Ο Ερεσβάνος;...»

Ο Ερεσβάνος έχει τώρα... αλλάξει γνώμη.

«Τι εννοείς;»

Αποφάσισε να μείνει στο σπίτι σου, μαζί με την Άλλη Αλίκη.

«Ο προδότης! Πώς είναι δυνατόν να μην καταλαβαίνει ότι είναι ψεύτικη; Είναι χαζός;»

Αν σε βοηθήσω να επιστρέψεις στο σπίτι σου, Αλίκη, υπόσχεσαι μετά να μεταφέρεις το κουτί στην οροφή της γιγαντοκίας;

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αλίκη. «Το υπόσχομαι.»

Το ορκίζεσαι;

«Το ορκίζομαι. Δείξε μου πώς να επιστρέψω στο σπίτι μου!»

Ακολούθησέ με.

Η Αλίκη σηκώθηκε από τα σκαλοπάτια και ακολούθησε το πνεύμα...

Η Αλίκη και το Μυστηριώδες Πλέγμα

Την οδήγησε μέσα από διαδρόμους και δωμάτια, πάνω σε σκάλες και γέφυρες. Την οδήγησε με σχετική ασφάλεια, αν και μια φορά η Αλίκη έπρεπε να αποφύγει ένα παράξενο πλάσμα που καθόταν θρονιασμένο πλάι σ'ένα βάραθρο και της έκανε νόημα με τη γλώσσα του να πλησιάσει, έχοντας βραδινό κατά νου – το δικό του βραδινό. Δύο φορές η Αλίκη σταμάτησε για να ξεκουραστεί, και το πνεύμα την περίμενε υπομονετικά καθώς κοιμόταν. Το ρώτησε αν θα την ξυπνούσε αν πλησίαζε κίνδυνος, αλλά εκείνο αποκρίθηκε πως αυτό δεν μπορούσε να το κάνει' έπρεπε η ίδια να προσέχει τον εαυτό της.

«Γιατί;»

Έτσι είναι, είπε το πνεύμα.

Ωραία απάντηση, σκέφτηκε η Αλίκη, ελπίζοντας η βαφή σώματος που την έκανε πιο τυχερή να μην την απογοήτευε τώρα. Είχε βαφτεί μ'αυτήν γύρω από τους καρπούς, γύρω από τον λαιμό, γύρω από τα στήθη, γύρω από τον αφαλό, και γύρω από τους αστραγάλους, και όλοι αυτοί οι κρίκοι συνδέονταν με γραμμές. Υποτίθεται – σύμφωνα με τα γραφόμενα σ'ένα από τα βιβλία στο σπίτι της – ότι έτσι δημιουργείτο ένα πλέγμα που επηρέαζε τις πιθανότητες.

«Με πηγαίνεις από τον πιο ασφαλή δρόμο, ή όχι;» ρώτησε η Αλίκη το πνεύμα, σε κάποια στιγμή.

Ναι, ήταν η μόνη του απάντηση.

Και τελικά την οδήγησε σ'έναν διάδρομο που τελείωνε σε μια μεγάλη, διπλή μεταλλική πόρτα. *Φτάσαμε, της είπε.*

«Δεν είναι εδώ το σπίτι μου!»

Δε μπορώ να σε οδηγήσω στο σπίτι σου κατευθείαν–

«Τι!» Η Αλίκη στράφηκε να αντικρίσει το πνεύμα ευθέως. «Μου είπες ψέματα – ξανά!»

Εκεί μέσα – ύψωσε το ένα του χέρι που ήταν κρυμμένο τελείως από το μανίκι του χιτώνα του – βρίσκεται ο δρόμος για το σπίτι σου. Αλλά θα πρέπει να τον ανακαλύψεις η ίδια.

«Γιατί απλά δεν με πηγαίνεις κατευθείαν στο σπίτι μου;»

Έτσι είναι, είπε το πνεύμα, εκνευριστικά, γι'ακόμα μια φορά.

Η Αλίκη αναστέναξε, υποθέτοντας πως μάλλον αυτή η οντότητα, για κάποιο λόγο, δεν μπορούσε να επέμβει άμεσα σε οτιδήποτε γινόταν μέσα στη γιγαντοκία. Εξάλλου, δεν είχε πει, αρχικά, «*Γνωρίζω πολλά. Βλέπω πολλά. Ακούω πολλά. Αλλά, δυστυχώς, μπορώ να κάνω λίγα;*»

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε η Αλίκη. «Σ'ευχαριστώ.»

Βάδισε προς την πόρτα κι έσπρωξε το κάθε της φύλλο με ένα χέρι, ανοίγοντάς την. Μεντεσέδες έτριξαν ανατριχιαστικά, μέταλλο πάνω σε μέταλλο, και η Αλίκη αντίκρισε, ίσως, το πιο παράξενο δωμάτιο που είχε δει μέσα στη γιγαντοκία. Ήταν στρογγυλό και το μεγαλύτερο μέρος του πατώματός του καταλάμβανε ένα πελώριο πλέγμα από δίσκους και γραμμές, που η Αλίκη δεν ήταν βέβαιη αν ήταν χαραγμένο στις πλάκες, ζωγραφισμένο εκεί, ή φτιαγμένο με κάποιου είδους ελαφρώς λαμπυρίζουσα ύλη. Παραδόξως, και ειρωνικά ίσως, της θύμιζε λιγάκι το πλέγμα που σχημάτιζε η βαφή σώματος επάνω της.

Στους τοίχους του δωματίου υπήρχαν διάφορα λαξεύματα και σχήματα. Τελείως περίεργα. Δεν μπορούσε να τα διαβάσει.

Πώς είναι δυνατόν από εδώ να πάω στο διαμέρισμά μου;

Η Αλίκη στράφηκε για να μιλήσει ξανά στο πνεύμα, αλλά διαπίστωσε ότι είχε εξαφανιστεί.

«Ακόμα ένας από τους ηλίθιους γρίφους σου;» γρύλισε.

Έστρεψε ξανά το βλέμμα της στο εσωτερικό του δωματίου. Έκανε μερικά βήματα μέσα, πατώντας επάνω στο πλέγμα – κι ένιωσε μια δύναμη κάτω από τις μπότες της. Μια δύναμη που είχε την αίσθηση ότι προσπαθούσε να έρθει σ'επαφή με το πόδι της πίσω από τη σόλα της μπότας. Μην ξέροντας τι μπορεί να σήμαινε αυτό, η Αλίκη πήδησε έξω από το πλέγμα.

Λυγίζοντας τα γόνατα, έβγαλε το ένα της γάντι και έβαλε το χέρι της πάνω από μια γραμμή του πλέγματος. Αισθάνθηκε ξανά τη δύναμη αυτή, αλλά πιο έντονη τώρα. Την αισθάνθηκε να μαγνητίζει την παλάμη της προς το πλέγμα. Η Αλίκη απομάκρυνε το χέρι της με κάποια μικρή δυσκολία.

Ορθώθηκε, φορώντας το γάντι της.

«Τι σχέση έχουν αυτά με το διαμέρισμά μου, γαμώτο;» μουρμούρισε, απεγνωσμένα.

Δε μπορεί, όμως, το πνεύμα να είχε πει ψέματα. Μπορεί; Ήταν δυνατόν να ήθελε απλά να παίξει μαζί της; Να την κοροϊδέψει; Η Αλίκη αισθάνθηκε οργή να την κυριεύει' ύστερα, όμως, γαλήνεψε τον εαυτό της. *Ας δούμε, πρώτα, Αλίκη. Ας δούμε.*

Πλησίασε τον τοίχο στ'αριστερά της, βαδίζοντας επάνω στη στενή λωρίδα πατώματος όπου το πλέγμα δεν έφτανε, η οποία αποτελούσε ουσιαστικά διάδρομο ανάμεσα στο πλέγμα και στις πάρα πολλές τοιχογραφίες που υπήρχαν εδώ. Η Αλίκη άρχισε να τις κοιτάζει με περιέργεια, προχωρώντας αργά, αγγίζοντας τους τοίχους κάπου-κάπου (χωρίς τα γάντια της) για να δει αν ένιωθε κανενός είδους δύναμη και από εκεί. Αλλά καμια δύναμη δεν υπήρχε. Δεν ήταν τίποτα περισσότερο από σχέδια, ζωγραφιές.

Το πρώτο πράγμα που παρατήρησε ήταν το εξής: Υπήρχαν διάφορες γραφές, σήματα, και σύμβολα στους τοίχους, δίπλα από τα οποία πάντα ήταν ένα σχήμα αποτελούμενο από δίσκους και γραμμές. Δεν άργησε να σκεφτεί ότι αυτά τα σχήματα έμοιαζαν με τμήματα του μεγάλου πλέγματος στο πάτωμα.

Τι ήταν; Κάποιος κώδικας;

Η Αλίκη εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει τις παράξενες γλώσσες – αν ήταν καν γλώσσες – συνέχισε, όμως, να κοιτάζει τις γραφές, τα σήματα, και τα σύμβολα, και τα σχήματα στα οποία αντιστοιχούσαν. Τι άλλο μπορούσε να κάνει, άλλωστε; Ίσως στο τέλος να έβγαζε κάποια άκρη. Ίσως... Αν και πολύ φοβόταν πως....

Σε κάποια στιγμή, όταν είχε φτάσει περίπου στα μέσα της περιφέρειας του κυκλικού δωματίου, είδε ένα σύμβολο που αναγνώριζε:

Το σύμβολο που υπήρχε κοντά στην πόρτα του διαμερίσματός της!

Ποτέ παλιότερα δεν του είχε δώσει πολλή σημασία. Το θεωρούσε δεδομένο. Χωρίς να ξέρει τι σήμαινε.

Τώρα, δίπλα σ' αυτό το σύμβολο ήταν ζωγραφισμένο ένα σχήμα αποτελούμενο από δίσκους και γραμμές...

Η Αλίκη έστρεψε το βλέμμα της στο γιγάντιο πλέγμα στο πάτωμα. Σε ποιο μέρος του αντιστοιχεί το σχήμα δίπλα από το σύμβολο του διαμερισμάτός μου; Ήταν αδύνατον να μαντέψει. Αλλά, ακόμα κι αν το μάντευε, τι θα έκανε; Θα βιάδιζε ως εκεί και... τι; Θα μεταφερόταν στο σπίτι της; Βάσει αυτής της λογικής, αν βιάδιζε τυχαία επάνω στο πλέγμα, θα μεταφερόταν κάπου αλλού;

Η Αλίκη δεν νόμιζε ότι το πλέγμα λειτουργούσε ακριβώς έτσι. Αν και πρέπει, λογικά, να ήταν κάποιου είδους διάυλος. Αλλιώς, γιατί το πνεύμα να τη φέρει εδώ; Δε μπορεί να ήταν τόσο διεστραμμένο!

Η Αλίκη κοίταξε πάλι στον τοίχο: το σύμβολο (που υπήρχε και στο διαμέρισμά της) και το σχήμα. Της ήρθε μια ιδέα. Το μόνο ερώτημα ήταν από πού θα ξεκινούσε. Αλλά, γιατί όχι από εδώ; Δε φαινόταν πουθενά αλλού επάνω στο πλέγμα του πατώματος να υπάρχει φανερή αρχή.

Η Αλίκη έβγαλε τις μπότες και τις κάλτσες της και τις πήρε στο χέρι. Άπλωσε το δεξί της πόδι και πάτησε σ' έναν από τους δίσκους του πλέγματος. Αμέσως αισθάνθηκε τη μαγνητική δύναμη να την τραβά και να την κρατά. Έβαλε και το αριστερό της πόδι πάνω στο πλέγμα, σε μια γραμμή, και ξανά αισθάνθηκε την ίδια δύναμη. Άρχισε έτσι να περπατά ακολουθώντας το σχήμα που είχε δει ζωγραφισμένο στον τοίχο, προσπαθώντας να το διαγράψει επάνω στο πλέγμα με την πορεία της.

Δεν μπορούσε να βαδίσει γρήγορα. Κάθε της βήμα ήταν δύσκολο, καθώς ένιωθε τα πόδια της πολύ βαριά, κι αυτή την ακατονόμαστη δύναμη να την τραβά κάτω σαν να ήθελε να την εξαφανίσει. Δεν μπορούσε, όμως, και να σταματήσει πουθενά. Καταλάβαινε πως, αν σταματούσε, η δύναμη θα τη ρουφούσε. Δεν ήξερε πώς ακριβώς το καταλάβαινε αυτό, αλλά το καταλάβαινε – δεν είχε καμία αμφιβολία. Δεν μπορούσε να σταματήσει πουθενά.

Το ένα δύσκολο βήμα μετά το άλλο.

Ιδρώτας κυλούσε επάνω της.

Και μετά, νόμιζε πως είχε πια διαγράψει με την πορεία της το σχήμα ακριβώς όπως το είχε δει στον τοίχο.

Τότε, σταμάτησε. Γιατί δεν υπήρχε τίποτ' άλλο να κάνει.

Και η ακατονόμαστη δύναμη την τράβηξε προς τα κάτω, με τέτοια ένταση που η Αλίκη ένιωσε τα πόδια της να βυθίζονται μέσα στις πέτρες, το σώμα της να διαλύεται. Ούρλιαξε, απλώνοντας τα χέρια της ενστικτωδώς για να πιαστεί από κάπου, αλλά δεν υπήρχε πουθενά να πιαστεί. Τα πάντα πνίγονταν μέσα σε μυριάδες χρώματα.

Η Αλίκη στροβιλιζόταν...

...κι έχασε τις αισθήσεις της.

Η Αλίκη Πεθαίνει

Άνοιξε τα βλέφαρά της.

Ήταν πεσμένη μπρομυτα, σε κάποιο χώρο που δεν είχε πλέγμα χαραγμένο στο πάτωμα.

Ανασηκώθηκε, και είδε αντίκρου της την εξώπορτα του διαμερίσματός της. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως ήταν αυτή.

Τα κατάφερα! Επέστρεψα!

Χαμογελώντας, σηκώθηκε όρθια, έτοιμη να πλησιάσει την πόρτα. Αλλά σταμάτησε τον εαυτό της. Αν αυτό το τέρας ήταν ακόμα μέσα στο διαμέρισμα – που μάλλον θα ήταν – δεν μπορούσε να μπει έτσι. Δεν είχε καν όπλα μαζί της.

Κοιτάζοντας τριγύρω, έψαξε για τις μπότες της, αλλά δεν τις είδε πουθενά. Πρέπει να της είχαν πέσει όταν το πλέγμα τη μετέφερε κι εκείνη είχε προς στιγμή πανικοβληθεί: πρέπει τώρα να βρίσκονταν στο κυκλικό δωμάτιο, όπου κι αν ήταν αυτό μέσα στη γιγαντοκία – ή, ίσως, σε άλλη γιγαντοκία. Δεν είχε σημασία τώρα.

Είχε σημαντικότερη δουλειά.

Ετούτες είναι οι περιοχές μου. Τις ξέρω καλύτερα από την Ψεύτικη Αλίκη!

Απομακρύνθηκε από την εξώπορτα και πήγε προς κάτι άλλα δωμάτια που γνώριζε ότι υπήρχαν εδώ κοντά και συνήθως μπορούσε να φτάσει σ'αυτά χωρίς πρόβλημα. Αλλά όχι πάντα. Ορισμένες φορές έμοιαζε νάχουν εξαφανιστεί.

Ευτυχώς, ετούτη δεν ήταν μια απ'αυτές τις φορές. Η Αλίκη μπήκε στους εγκαταλειμμένους χώρους και, αποφεύγοντας να πατά πάνω σε κοφτερά συντρίμια, έφτασε σ'ένα μικρό μπαλκόνι. Πουλιά σκορπίστηκαν, φτεροκοπώντας και κρώζοντας. Ένα μικρό, σαυροειδές πλά-

σμα με φτερά παρέμεινε, όμως, σε μια γωνία του μπαλκονιού ατενίζοντάς την με γυαλιστερά μάτια και μπαινοβγάζοντας τη γλώσσα του προς τη μεριά της, σαν να ήθελε ή να την απειλήσει ή να την προκαλέσει.

Η Αλίκη το αγνόησε. Το είχε ξαναδεί εδώ γύρω. Αυτό ή άλλα του είδους του. Δεν ήταν γενικά επιθετικά αν δεν τα πείραζες.

Πλησίασε μια άκρη του μπαλκονιού και κοίταξε προς το μπαλκόνι του διαμερίσματός της. Το μπαλκόνι με τα λαχανικά και την πτηνοπαγίδα, το οποίο δεν ήταν και τόσο μακριά.

Ξαφνικά, είδε την Άλλη Αλίκη να βγαίνει εκεί, κι αμέσως κρύφτηκε, σκύβοντας. Δεν ήθελε αυτό το ημιπραγματικό πλάσμα να την προσέξει. Περίμενε, κρυφοκοιτάζοντας κάπου-κάπου, μέχρι που η Άλλη Αλίκη, έχοντας μαζέψει κάποια λαχανικά κι ένα πουλί που είχε πέσει στην παγίδα, έφυγε επιστρέφοντας στο εσωτερικό του σπιτιού. Μάλλον ετοιμαζόταν για φαγητό. Σουρούπωνε.

Πώς ήταν δυνατόν ο Ερεσβάνος να μην την είχε καταλάβει; Πώς! Τόσο ανόητος ήταν; Δεν έβλεπε ότι αυτή δεν ήταν η Αλίκη; Η Αλίκη αναστέναξε, νιώθοντας προδομένη. Όταν όμως το ημιπραγματικό πλάσμα ήταν νεκρό, ήταν σίγουρη πως όλα θα ξεκαθάρizαν.

Σηκώθηκε όρθια και κοίταξε τον τοίχο που χώριζε το μπαλκόνι όπου στεκόταν από το μπαλκόνι με την πτηνοπαγίδα. Υπήρχαν διάφορες εσοχές και προεξοχές, καθώς και σωλήνες και καλώδια που η Αλίκη μπορούσε μόνο να υποθέσει πολύ γενικά σε τι ίσως – ίσως – να χρησίμευαν. Ήταν εφικτό να πιαστεί εκεί και να φτάσει στο διαμέρισμά της, δεν ήταν; Ειδικά με τη βαφή σώματος που ενίσχυε την τύχη της;

Η Αλίκη καβάλησε την άκρη του μπαλκονιού κι έβαλε το δεξί της πόδι πάνω σ'έναν χοντρό σωλήνα. Ήταν καυτός, αλλά όχι ανυπόφορα καυτός κι επιπλέον, ήταν το πιο πλατύ σημείο που μπορούσε να δει – ιδανικό για να πατήσει. Τα χέρια της γαντζώθηκαν σε μια εσοχή και σε μια προεξοχή του τοίχου, και έφερε και το άλλο της πόδι πάνω στον σωλήνα. Ήταν καυτός, γαμώτο! Αισθανόταν σαν να πατούσε σε τηγάκι. Μη θέλοντας να ψήσει τις πατούσες της για βραδινό, βάδισε χωρίς καθυστέρηση. Ή, μάλλον, σύρθηκε προς τα πλάγια – αν μπορούσε κανείς να *συρθεί* ενώ ήταν όρθιος.

Η πορεία δεν ήταν εύκολη. Τα χέρια της έβρισκαν ολοένα και λιγότερα μέρη για να πιάνονται, κι εκεί όπου πιάνονταν πιάνονταν με το ζόρι, πάντα στα όρια τού να γλιστρήσουν. Σε κάποια στιγμή, ένα πουλί πε-

τάχτηκε από μια φωλιά στον τοίχο, και παραλίγο να της βγάλει το αριστερό μάτι. Η Αλίκη σύριξε άγρια προς τα υπόλοιπα πουλιά που φαίνονται μες στη φωλιά, κι αυτά τρόμαξαν κι έκαναν πίσω καθώς εκείνη απομακρυνόταν όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ενώ οι πατούσες της τη γανίζονταν πάνω στον σωλήνα–

–ο οποίος έσπασε από το βάρος της, τινάζοντας καυτό αέριο–

Η Αλίκη κρατήθηκε γερά με τα γαντοφορεμένα χέρια της· το ένα γλίστρησε από την εσοχή όπου ήταν χωμένο, το άλλο έμεινε σταθερό επάνω σε μια πέτρα. Τα πόδια της προς στιγμή κλότσησαν τον αέρα· μετά πάτησαν στον τοίχο, ελπίζοντας να τη βοηθήσουν. Αλλά λίγα μπορούσαν να κάνουν, και το αέριο που πεταγόταν τα έκαιγε χειρότερα απ'ό,τι η εξωτερική επιφάνεια του σωλήνα.

Αυτή η καταραμένη σωματική βαφή, τελικά, της έφερνε τύχη ή ατυχία;

Το χέρι της γλίστρησε από την πέτρα–

Η Αλίκη ούρλιαξε – πιάστηκε με το άλλο χέρι από κάτι καλώδια που σίγουρα θα έσπαγαν, λεπτά καθώς ήταν–

Δεν έσπασαν. Κράτησαν το βάρος της με άνεση. Ήταν δυνατότερα απ'ό,τι φαίνονταν. Η Αλίκη ανέπνευσε ελεύθερα. Σχετικά.

Άρχισε να χρησιμοποιεί τα καλώδια για να φτάσει στο μπαλκόνι του διαμερίσματός της, ενώ είχε υψώσει τα πόδια της, απομακρύνοντάς τα από τον καυτό ατμό. Φτάνοντας πλάι στο μπαλκόνι, πιάστηκε από την άκρη του και σκαρφάλωσε επάνω, και μέσα.

Κοίταξε από τη μπαλκονόπορτα, μα δεν είδε κανέναν πίσω από το τζάμι. Η Άλλη Αλίκη ήταν αλλού. Το ίδιο κι ο Ερεσβάνος. Η Αλίκη άνοιξε και μπήκε· και βάδισε με προσοχή μέσα στο σπίτι της, όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Τα πέλματά της ακόμα την έκαιγαν ύστερα από εκείνο τον καταραμένο σωλήνα, αλλά ο πόνος δεν ήταν τόσο δυνατός που να μη μπορεί να τον αγνοήσει.

Κρυφοκοιτάζοντας από την άκρια της πόρτας της κουζίνας, είδε την Άλλη Αλίκη και τον Ερεσβάνο να ετοιμάζουν φαγητό για να δειπνίσουν. Οι κινήσεις της Άλλης Αλίκης έμοιαζαν τόσο με τις δικές της που έκαναν τις τρίχες της να ορθώνονται και σύγκρου να τη διαπερνά. *Σα να είμαι εγώ... Τι πράγμα είν' αυτό;* Ποτέ δεν είχε συναντήσει τίποτα παρόμοιο μέσα στη γιγαντοικία.

Ο Ερεσβάνος είχε πια μάθει λιγάκι να μαγειρεύει και βοηθούσε. Δεν έμοιαζε να υποψιάζεται ότι δίπλα του είχε μια ψεύτικη γυναίκα. *Αλλά αφού εμένα θα μπορούσε να κοροϊδέψει....*

Δεν αναρωτιέται, όμως, τι έγινε εγώ;

Τον έχει πείσει αυτή η καταραμένη ότι δεν ήμουν πραγματική;

Η Αλίκη έφυγε από εκεί και πήγε στο δωμάτιο που ήταν γεμάτο με όπλα. Πήρε μερικά και τα έκρυψε κάτω από την καπαρντίνα της.

Τώρα ήταν έτοιμη να αντιμετωπίσει αυτό το τέρας.

Αλλά προτίμησε να μην τη σκοτώσει μπροστά στον Ερεσβάνο. Δε θα ήταν καλύτερα αν εκείνος δεν καταλάβαινε τίποτα; Σίγουρα θα ήταν καλύτερα. Δε θα αντιλαμβανόταν καν την αλλαγή, υποπτευόταν η Αλίκη. Πράγμα που δεν ήξερε αν όφειλε να την ενοχλεί ή όχι.

Περίμενε, λοιπόν.

Τους περίμενε ενώ έτρωγαν και μιλούσαν μέσα στην κουζίνα. Και μετά, τους περίμενε ενώ έκαναν έρωτα πάνω στο τραπέζι. Δεν τους έβλεπε, όμως, δεν χρειαζόταν και να τους βλέπει! Αλλά δεν μπορούσε να μην τους ακούει. Αν έκλεινε τ'αφτιά της, ίσως κάποιος απ'τους δύο, κατά τύχη, να την πλησίαζε και να μην το έπαιρνε είδηση.

Η Αλίκη απομακρύνθηκε απ'την κουζίνα, όταν τους άκουσε να έχουν τελειώσει και να βγαίνουν από εκεί. Κρύφτηκε ξανά μέσα στο σπίτι της, αποφεύγοντάς τους. Και τώρα εκείνοι πήγαν στο δωμάτιο με τα βιβλία, και η Άλλη Αλίκη έψαξε και βρήκε ένα από αυτά, δίνοντάς το στον Ερεσβάνο.

«Να, αυτό είναι που σου έλεγα,» του είπε.

Αδύνατον, σκέφτηκε η Αλίκη. Πώς ξέρει πού έχω τα βιβλία μου;

Ο Ερεσβάνος πήρε το βιβλίο και κάθισε σε μια πολυθρόνα περιτριγυρισμένη από στοίβες άλλων βιβλίων. Άνοιξε τον τόμο στα χέρια του και, καθώς άρχιζε να διαβάζει, οι κόρες των ματιών του εξαφανίστηκαν και το σώμα του έγινε ημιδιαφανές, σαν του πνεύματος με τον χιτώνα και την κουκούλα!

Δεν το ήξερα ότι γίνεσαι έτσι όταν το διαβάζεις, σκέφτηκε η Αλίκη, γνωρίζοντας πως αυτό το βιβλίο σε μετέφερε σε έναν εναλλακτικό κόσμο τον οποίο βίωνες αληθινά, αν και ήταν σαν όνειρο.

«Δεν το ήξερα ότι γίνεσαι έτσι όταν το διαβάζεις...» μουρμούρισε η Άλλη Αλίκη, κάνοντας την Αλίκη να παγώσει στη θέση της. *Μ'έχει καταλάβει; Διαβάζει το μυαλό μου; Δεν ήταν δυνατόν! Αν την είχε καταλάβει, κάτι θα είχε κάνει ως τώρα, σωστά;*

Η Αλίκη κρύφτηκε καθώς είδε την Άλλη Αλίκη να έρχεται προς την έξοδο του δωματίου με τα βιβλία. Μετά την είδε να περνά από μπροστά της και να βαδίζει προς το μεγάλο μπάνιο με την πισίνα. Την ακολούθησε αθόρυβα.

Τράβηξε το ηχητικό σπαθί από το θηκάρι στη μέση της.

Η Άλλη Αλίκη στράφηκε, μάλλον έχοντας ακούσει κάτι. «Εσύ!» σύριξε ενώ τα μάτια της στένευαν.

«Το σπίτι μου είναι δικό μου!» είπε η Αλίκη, και σπάθισε εναντίον της.

Η Άλλη Αλίκη απέφυγε την ηχητική λεπίδα, και κλότσησε την αντίπαλό της στο γόνατο. Η Αλίκη, κουρασμένη από το σκαρφάλωμα στον τοίχο, παραπάτησε, μορφάζοντας, γρυλίζοντας. Η Άλλη Αλίκη τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, κάνοντας τα δόντια της να τρίξουν, κάνοντάς τη να γευτεί αίμα. Της έπιασε τον καρπό του χεριού που κρατούσε το σπαθί και της έριξε γονατιά στην κοιλιά, αλλά το ανθεκτικό υλικό της καπαρντίνας της Αλίκης (που, παρότι ανοιχτή, έτυχε εκείνη τη στιγμή να είναι διπλωμένη μπροστά της) την προστάτεψε. Δεν αισθάνθηκε σχεδόν τίποτα.

Η Αλίκη άρπαξε την αντίμαχό της από τον λαιμό, με το άλλο χέρι, σφίγγοντας δυνατά, ενώ έτριξε τα αιματοβαμμένα δόντια της. «Φύγε από το σπίτι μου!»

Η Άλλη Αλίκη, εξακολουθώντας να κρατά τον καρπό της Αλίκης με το αριστερό χέρι, άπλωσε το δεξί της κι έπιασε τη λαβή ενός ξιφιδίου που η Αλίκη είχε θηκαρωμένο μπροστά στο στήθος της, σταυρωτά μαζί μ'ένα άλλο. Το τράβηξε, ελευθερώνοντας τη λεπίδα, που προς στιγμή γυάλισε εκτυφλωτικά προτού μπηχτεί στον λαιμό της Αλίκης.

Αίμα πλημμύρισε το στόμα και τη μύτη της, και ξαφνικά δεν μπορούσε ν'αναπνεύσει...

Σκοτάδι ερχόταν από γύρω...

Η πίεση στον λαιμό της χαλάρωσε...

Το χέρι της έσφιγγε, ίσως, τον αέρα μονάχα...

Η Αλίκη έβλεπε την Αλίκη να έρχεται προς το μέρος της... τα μάτια της... τα μάτια της, μεγάλα σαν πιατέλες...

Κάτι έπεσε στο πάτωμα, κουδουνίζοντας, συρίζοντας, θροίζοντας.

Το ηχητικό σπαθί, ρούχα, διάφορα όπλα.

Στο χέρι της εξακολουθούσε να βρίσκεται το ξιφίδιο. Αλλά η λεπίδα του δεν ήταν ματωμένη.

Η αντίπαλός της είχε εξαφανιστεί. Μην αφήνοντας κανένα ίχνος πίσω της, εκτός από τον εξοπλισμό της.

Και η Αλίκη είχε την αίσθηση τώρα ότι ποτέ δεν υπήρχε αντίπαλος, ότι όλ' αυτά ήταν, ίσως, μια παραίσθηση, ότι είχε χάσει ένα κομμάτι της ψυχής της το οποίο είχε επιστρέψει σ'εκείνη, αν και επώδυνα.

Η Αλίκη θυμόταν τα πάντα που είχε περάσει αυτό το κομμάτι της ψυχής της. Θυμόταν τον πόνο και τον τρόμο. Την απόγνωση. Θυμόταν τη συνάντηση με το πνεύμα και την καθοδήγηση από αυτό. Θυμόταν το μυστηριακό πλέγμα τηλεμεταφοράς. Θυμόταν το επικίνδυνο πέρασμα προς το μπαλκόνι με την πτηνοπαγίδα, και την εισβολή στο διαμέρισμα.

Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλα της Αλίκης.

Είχε υποφέρει πολύ για να επιστρέψει στο σπίτι της, αλλά τώρα ήταν πάλι εδώ. Μπορούσε να ησυχάσει. Να ηρεμήσει.

Αν και θα έπρεπε, βέβαια, να πάει το κουτί στην οροφή της γιγαντοικίας. Το είχε υποσχεθεί στο πνεύμα, και φοβόταν να το προδώσει. Γιατί, αν το έκανε, δεν αμφέβαλλε ότι εκείνο θα έβρισκε έναν πολύ άσχημο τρόπο για να την εκδικηθεί.

Η Αλίκη Ανεβαίνει

Δεν είπε αμέσως στον Ερεσβάνο γι'αυτό που είχε συμβεί, αλλά τελικά αποφάσισε ότι *έπρεπε* να του το πει, ειδικά αφού σκόπευε να μεταφέρει το κουτί στην κορυφή της γιγαντοικίας. Την επόμενη μέρα κιόλας, του εξήγησε πού είχε βρεθεί η Άλλη Αλίκη, πώς είχε επιστρέψει στο σπίτι, και πώς είχε πεθάνει – ή, μάλλον, βρει εκείνο που αναζητούσε – το άλλο της μισό. Και του εξήγησε, επίσης, τη συμφωνία που είχε κάνει με το πνεύμα. «Αν δεν είχα κάνει αυτή τη συμφωνία μαζί του, εκείνη η Αλίκη ακόμα θα ήταν χαμένη μέσα στη γιγαντοικία – ή σε κάποια απ'όλες αυτές τις γιγαντοικίες που βλέπουμε. Θα είχα χάσει κάτι από την ψυχή μου.

»Και τώρα, πρέπει να μεταφέρω το κουτί στην οροφή, όπως του υποσχέθηκα. Αλλιώς... είμαι σίγουρη ότι θα βρει τρόπο να πάρει εκδίκηση.»

Ο Ερεσβάνος την άκουγε καθισμένος σε μια από τις πολυθρόνες του σαλονιού, έχοντας στο χέρι ένα ποτήρι πράσινο κρασί που μέσα του

χόρευαν μικροσκοπικά άστρα. «Και η δική μου συμφωνία μαζί του;...» είπε, συνοφρυωμένος, σα να μονολογούσε.

«Εννοείς αν θα τηρήσει τη συμφωνία σας;» Η Αλίκη σηκώθηκε από τον σοφά όπου ήταν μισοξαπλωμένη. «Αν θα σε οδηγήσει στο σπίτι σου;» Γύρω της ήταν τυλιγμένη μια μεταξένια ρόμπα με γάτες που έτρεχαν.

«Ναι. Σου είπε κάτι για μένα;»

Ακόμα κι αν ήταν πρόθυμος να σε οδηγήσει στο σπίτι σου, εσύ θα ήθελες να επιστρέψεις; Η Αλίκη δεν ήθελε ο Ερεσβάνος να φύγει. Και ούτε εκείνος ήθελε μέχρι στιγμής να φύγει, έτσι δεν ήταν; Τον τρόμαξε η ιστορία μου; Φοβάται ότι ίσως να εμφανιστεί πάλι η Άλλη Αλίκη και να... να κάνει τίποτα κακό;

«Σου είπε κάτι, Αλίκη;» επέμεινε ο Ερεσβάνος.

Η Αλίκη κούνησε το κεφάλι αρνητικά ενώ στεκόταν αντίκρυ του. «Όχι. Δηλαδή, δεν μου είπε ότι θα τηρήσει τη συμφωνία σας. Πιστεύει ότι τον πρόδωσες. Ναι, αυτό είπε, ότι τον πρόδωσες. Δε νομίζω ότι θα σε οδηγήσει σπίτι σου.»

«Ούτε εγώ το νομίζω,» αποκρίθηκε σκεπτικά ο Ερεσβάνος.

Η Αλίκη ήρθε να καθίσει στον βραχίονα της μεγάλης πολυθρόνας του, βάζοντας το πόδι της πάνω στο γόνατό του. «Θα ήθελες;»

Στράφηκε να την κοιτάξει. «Τι;»

«Να γυρίσεις. Να φύγεις από εδώ.»

Ο Ερεσβάνος τώρα ήταν που κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Όχι.»

«Εγώ όμως πρέπει να μεταφέρω το κουτί στην οροφή της γιγαντοκίας. Πρέπει να προσπαθήσω να φτάσω εκεί. Θα έρθεις;»

Την κοίταξε έκπληκτος. «Φυσικά,» είπε.

Η Αλίκη χαμογέλασε, κι έπιασε τα μαλλιά της πίσω απ'το δεξί της αφαί.

Όλη την υπόλοιπη ημέρα ετοιμάζονταν για τη μεγαλύτερη Εξερεύνηση που είχε γίνει. Η Αλίκη, τουλάχιστον, θεωρούσε ότι σίγουρα πρέπει να ήταν η μεγαλύτερη Εξερεύνηση που είχε κάνει ποτέ της. Δε νόμιζε ότι είχε ως τώρα καταφέρει έστω και να πλησιάσει στην οροφή της γιγαντοκίας. Αν και, βέβαια, δεν το είχε επιδιώξει κιόλας.

Αισθανόταν ενθουσιασμένη!

Γέμισαν τους σάκους τους με ρούχα, εξοπλισμούς, και τρόφιμα. Επέλεξαν τις ενδυμασίες και τα υποδήματα που θα φορούσαν κατά την αναχώρηση από το σπίτι της. Πήραν διαφόρων ειδών όπλα. Πήραν διαφόρων ειδών αντικείμενα αναψυχής: μερικά βιβλία, τρία καλειδοσκόπια, ένα μουσικό κουτί όπου ήταν αποθηκευμένα τριακόσια-σαράντα-τρία τραγούδια.

Το βράδυ, όταν πίστευαν πως είχαν πια τελειώσει με τις ετοιμασίες, στέκονταν σ'ένα μπαλκόνι (όχι αυτό με τα λαχανικά και την πτηνοπαγίδα – ένα μικρότερο) καπνίζοντας τσιγάρα με κόκκινο καπνό.

«Είμαι αγχωμένη. Εσύ;»

«Ναι, κι εγώ. Λιγάκι.»

«Τι έχεις; Μοιάζεις σκεπτικός...»

Το βλέμμα του πήγε πέρα απ'το μπαλκόνι, στις άλλες γιγαντοκίεες που φαίνονταν μες στη νυχτερινή πόλη. Αλλού φώτα ήταν αναμμένα, αλλού όχι – τίποτα από τα δύο δεν αποτελούσε σημάδι ζωής, ή, πιο συγκεκριμένα, σημάδι ανθρώπινης ζωής.

«Απλά,» είπε ο Ερεσβάνος, «με... στεναχωρεί που θα φύγουμε. Ήταν ωραία εδώ.»

Η Αλίκη τον αγκάλιασε από πίσω, σφιχτά. «Δε θα φύγουμε για πάντα.»

Υψωσε το τσιγάρο της μπροστά του, κι εκείνος πήρε μια τζούρα. Καθώς έβγαζε τον κόκκινο καπνό από τη μύτη, είπε: «Ναι. Αλλά... ποιός ξέρει τι μπορεί να συμβεί;»

«Φοβάσαι;» του ψιθύρισε στ'αφτί.

«Πριν, όχι, δεν φοβόμουν. Πριν, όταν ήμουν χαμένος, ψάχνοντας να φτάσω μόνος μου στην οροφή. Τώρα, που έφτασα εδώ αντί για την οροφή, ναι, φοβάμαι,» παραδέχτηκε ο Ερεσβάνος. «Καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω.» Φίλησε το πλάι του λαιμού του. «Αλλά, αν δεν πάμε το κουτί του στην οροφή της γιγαντοκίεας, δε θα μας αφήσει σε ησυχία. Επιπλέον,» πρόσθεσε γελώντας, «θα είναι μια καταπληκτική περιπέτεια, δε θα είναι;»

Εξακολουθούσε να είναι ενθουσιασμένη, παρότι λιγάκι αγχωμένη.

Η πρώτη φορά που ένιωθε αγχωμένη πριν από Εξερεύνηση.

Την επόμενη μέρα έφυγαν από το διαμέρισμά της με τους σάκους τους στην πλάτη και εξοπλισμένοι με όπλα και διάφορα άλλα αντικείμενα άμεσης ανάγκης. Το στίλο της και τα γυαλιά της που μπορούσαν να

την οδηγήσουν πίσω στο σπίτι της τα είχε, φυσικά, και τα δύο μαζί της. Δεν ήταν βέβαιο ότι θα έφταναν στην οροφή – ίσως να αποτύχαιναν – αλλά, τουλάχιστον, έπρεπε να μπορούν να επιστρέψουν στο διαμέρισμα όταν ήθελαν. Πιθανώς να τους χρειαζόταν ακόμα και για ανεφοδιασμό, ή για να έρθουν να πάρουν κάτι που είχαν ξεχάσει αλλά αποδεικνυόταν απαραίτητο. Η Αλίκη είχε τόσα πολλά πράγματα εκεί που ήταν, ασφαλώς, αδύνατον να τα κουβαλήσουν όλα μαζί τους.

Το σχέδιό τους για να φτάσουν στην οροφή ήταν απλό. Θ'ακολουθούσαν όλες τις σκάλες προς τα πάνω, και μόνο προς τα πάνω· ποτέ δεν θα ακολουθούσαν σκάλα προς τα κάτω. Θα πήγαιναν όσο πιο ψηλά μπορούσαν: κι έτσι, στο τέλος, λογικά, θα έβγαιναν στην ταράτσα της γιγαντοκίας.

Κι εκεί η Αλίκη ήλπιζε να μη συναντούσαν ό,τι είχε συναντήσει σ'εκείνο το όραμα που είχε δει ανοίγοντας το κουτί...

Ταξίδεψαν για μέρες, βαδίζοντας μέσα σε μέρη λαβυρινθώδη και περίπλοκα, απαντώντας πλάσματα που άλλα ήταν γνωστά για την Αλίκη (τα είχε ξαναβρεί στις Εξερευνήσεις) άλλα τελείως άγνωστα.

Μες στη μέση μιας σκάλας βρισκόταν απλωμένο κάτι που έμοιαζε με ζωντανό δίχτυ, απαγορεύοντας τη διέλευση, ενώ είχε επάνω του μυριάδες γυαλιστερά μάτια και στόματα με κοφτερά δόντια που γελούσαν δαιμονικά, γεμίζοντας το μυαλό της Αλίκης και του Ερεσβάνου με επώδυνη φασαρία. Το χτύπησαν με σφαίρες, με πύρινες αχτίνες, με παγερές αχτίνες, με όξινα βλήματα, με ένα μπούμερανγκ (το οποίο κόλλησε μέσα του), με βέλη από ήχο και βέλη από ασήμι· τίποτα δεν το κατέστρεφε. Κι έμοιαζε να τους κοροϊδεύει. Τελικά, σκέφτηκαν – ιδέα του Ερεσβάνου, κυρίως – ότι χρειάζονταν μάλλον ένα πολύ δυνατό ρεύμα αέρα για να το διώξουν. Άνοιξαν διάφορα παράθυρα και πόρτες της γιγαντοκίας που βρίσκονταν γύρω από τη σκάλα και, μετά από αρκετό κόπο και πολλούς δοκιμαστικούς συνδυασμούς, παρατήρησαν πως οι προσπάθειές τους έφεραν αποτέλεσμα. Το ζωντανό δίχτυ άρχισε να τραντάζεται, να χάνει την ισχυρή πλέξη του. Οπότε, η Αλίκη κι ο Ερεσβάνος έπεσαν πάνω του βαστώντας η πρώτη ένα ρόπαλο που πετούσε άνεμο με κάθε του τίναγμα, και ο δεύτερος ένα απλό τσεκούρι από πράσινο μέταλλο. Διέλυσαν το δίχτυ τελείως (το οποίο πέθανε χωρίς ν'αφήσει ίχνος αίματος πίσω του) και ανέβηκαν τη σκάλα.

Σ'ένα διαμέρισμα που είχαν σταματήσει για να ξεκουραστούν, δέχτηκαν, τη νύχτα, επίθεση από μια φυλή ανθρωποειδών πλασμάτων

που είχαν το μισό τους μπόι, μεγάλα κέρατα στο κεφάλι, στόματα εκεί όπου θα έπρεπε να ήταν τα μάτια τους, και ένα μάτι εκεί όπου θα έπρεπε να ήταν το στόμα τους. Κρατούσαν όπλα που έμοιαζαν καμωμένα από τα κέρατα και τα κόκαλα νεκρών ομοειδών τους. Τα σώματά τους ήταν γκρίζα και είχαν φολίδες στο στήθος και στην πλάτη. Η Αλίκη τραυματίστηκε στη συμπλοκή που ακολούθησε, αλλά ευτυχώς είχε μαζί της μια αλοιφή θεραπείας την οποία, ύστερα, έβαλε ο Ερεσβάνος στην ωμοπλάτη της και η πληγή επουλώθηκε ως το πρωί. Αντιμετώπισαν τα ανθρωποειδή με το ηχητικό σπαθί της και με ακτίνες από ένα τουφέκι που μεταμόρφωνε τους στόχους του σε κατσαρίδες. Όταν η μάχη τελείωσε, είχαν πολλές κατσαρίδες να πατήσουν μέσα στο διαμέρισμα, ενώ ο γεμιστήρας του τουφεκιού είχε δυστυχώς αδειάσει και δεν είχαν άλλο παρόμοιο για να τον αντικαταστήσουν.

Καθώς διέσχιζαν μια μεταλλική γέφυρα που περνούσε πάνω από ένα χάσμα της γιγαντοκίας, η γέφυρα εξαφανίστηκε μέσα σ'ένα σύννεφο σκόνης, για άγνωστο λόγο. Ο Ερεσβάνος και η Αλίκη έπεσαν ουρλιάζοντας· αλλά η δεύτερη ήταν αρκετά ψύχραιμη ώστε να τραβήξει αμέσως ένα ραβδί από την πλάτη της το οποίο δημιούργησε ένα μπαλόνι από πάνω της, που μπορούσε να συγκρατήσει και εκείνη και τον Ερεσβάνο καθώς είχε γραπωθεί από τη ζώνη της. Ωστόσο, δεν μπορούσε επίσης να τους υψώσει και τους δύο ως εκεί όπου βρίσκονταν πριν· συνέχισαν να πέφτουν, απλώς με πολύ πιο αργό ρυθμό. Τελικά προσγειώθηκαν σ'ένα μπαλκόνι, πάνω από μια λίμνη που το υγρό της φαινόταν μολυσμένο. Μάλλον μόνο τα σκελετώδη, οφιοειδή πλάσματα που κολυμπούσαν εκεί μπορούσαν να το ανεχθούν. Η Αλίκη και ο Ερεσβάνος είχαν χάσει λίγο ύψος που θα έπρεπε να επανακτήσουν στον δρόμο τους για την οροφή.

Σ'έναν στριφτό διάδρομο, ύστερα από εκείνο το μπαλκόνι πάνω από τη μολυσμένη λίμνη, αναγκάστηκαν να αντιμετωπίσουν κάτι οπές στους τοίχους οι οποίες έφτυναν φωτιά. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο, επειδή είχαν μαζί τους μια ασπίδα που η Αλίκη είχε βρει σε παλιότερη Εξερεύνηση. Ήταν μικροσκοπική τώρα· την είχε κρυμμένη κάτω απ'το ρολόι στον καρπό της. Την τράβηξε από εκεί, της ψιθύρισε «Μεγάλωσε!» και η ασπίδα έγινε αρκετά μεγάλη για να μπορεί να την καλύψει απ'το κεφάλι ως το γόνατο. Μετά, η Αλίκη τής είπε: «Γίνε δύο!» και τράβηξε άλλη μια ασπίδα πίσω από την πρώτη, όπως θα τραβούσες ένα τραπουλόχαρτο πίσω από ένα άλλο. Τη δεύτερη ασπίδα την έδωσε

στον Ερεσβάνο· και, χρησιμοποιώντας τες, πέρασαν χωρίς πρόβλημα από τις επικίνδυνες οπές που έφτυναν φωτιά. Οι ασπίδες ήταν πολύ ανθεκτικές· τα μέταλλά τους ούτε που μαύρισαν. Η Αλίκη τις ένωσε ξανά, μίκρυνε τη μοναδική ασπίδα, και την έκρυσε κάτω απ'το ρολόι της. «Πόσες ασπίδες μπορεί να γίνει;» τη ρώτησε ο Ερεσβάνος, κι εκείνη απάντησε: «Δεν είμαι σίγουρη. Μέχρι τέσσερις έχω δοκιμάσει.»

Ένα μεσημέρι, άρχισαν ν'ακούνε φριχτούς τριγμούς από παντού γύρω τους οι οποίοι έμοιαζαν να διαπερνούν τις ίδιες τις ψυχές τους. Αναγκάστηκαν να βουλώσουν τ'αφτιά τους με κερί για ολόκληρη εκείνη την ημέρα.

Μέσα σ'ένα όμορφο στολισμένο δωμάτιο, συνάντησαν ένα πλάσμα που ήταν κρεμασμένο ανάποδα, από τα πόδια, και το μυαλό του κρεμόταν έξω απ'το κεφάλι του. Ήταν οριακά ανθρωποειδές, αν και περισσότερο πουλί θύμιζε. Τους παρακάλεσε να το ελευθερώσουν, κι αφού αλληλοκοιτάχτηκαν αποφάσισαν να το κάνουν, αλλά με προσοχή, γιατί στη γιγαντοκία τα πάντα μπορεί να αποδεικνύονταν θανάσιμες παγίδες. Ο Ερεσβάνος έσπασε τα δεσμά του πλάσματος με δυο δυνατά χτυπήματα ενός μακρύ σπαθιού από οψιδιανό. Το πλάσμα έπεσε στο πάτωμα και προσπάθησε να βάλει πάλι το μυαλό του μέσα στο κεφάλι του. Απέτυχε και πέθανε ακαριαία. Η Αλίκη ανασήκωσε τους ώμους, λέγοντας: «Προσπαθήσαμε...»

Εκτός από παράξενα πράγματα και επικίνδυνες παγίδες, βρήκαν στο ταξίδι τους και διάφορα αντικείμενα που η Αλίκη θεώρησε πως ήθελε να κρατήσει για τον εαυτό της, να τα πάρει σπίτι της όταν επέστρεφε εκεί. Στο δωμάτιο όπου βρισκόταν το κρεμασμένο πλάσμα, ήταν δύο ψηλόλιγνα δοχεία, που το ένα, όταν το άνοιγες, έπαιζε όμορφη μουσική, ενώ το άλλο απαντούσε σε ερωτήσεις με τον πιο αστείο τρόπο που μπορούσε. (Μια νύχτα, η Αλίκη κι ο Ερεσβάνος το ρωτούσαν συνεχώς, επί δύο ώρες, και είχαν κοντέψει να πεθάνουν από τα γέλια· κρατούσαν τις κοιλιές τους, και το κρασί που έπιναν έβγαινε, κυριολεκτικά, από τα ρουθούνια τους.) Μέσα στα νερά ενός μικρού ποταμού, που είχε δημιουργηθεί από σπασμένους σωλήνες, η Αλίκη βρήκε ένα παράξενο νόμισμα που σύντομα διαπίστωσε πως, όταν το στριφογύριζες πάνω σε κάποια επιφάνεια και έλεγες δυνατά μια λέξη, μεταμορφωνόταν στη λέξη αυτή αν ήταν αντικείμενο. Αν δεν ήταν αντικείμενο, δεν συνέβαινε τίποτα. Ύστερα από μισή ώρα, όμως, έπαιρνε πάλι τη μορφή νομίσματος. («Αν του πεις να γίνει σοκολατάκι και μετά το φας;»

έθεσε το ερώτημα ο Ερεσβάνος, και η Αλίκη είπε: «Θες να καταλήξεις μ'ένα νόμισμα στην κοιλιά σου;») Μέσα σ'ένα βιβλίο που σε όλες του τις σελίδες έγραφε, συνεχόμενα, νιώθω νιώθω νιώθω νιώθω βρήκαν ένα συναίσθημα. Άνοιγες το βιβλίο και το συναίσθημα πεταγόταν έξω και σε φόρτιζε. Ήταν γλυκό, ανάλαφρο, και μεθυστικό – ιδανικό όταν ήθελες να χαλαρώσεις. Μέσα σ'ένα παλιό σεντούκι (του οποίου το λουκέτο έσπασαν) βρήκαν ένα μεγάλο πιστόλι που οι σφαίρες του μετατρέπονταν σε νυχτερίδες που ούρλιαζαν. Είχε, επίσης, πέντε γεμιστήρες μέσα στο παλιό σεντούκι.

Μια φορά, ο Ερεσβάνος λίγο έλειψε να σκοτωθεί όταν ένα πάτωμα δάγκωσε το αριστερό του πόδι κι ένα πλάσμα πήδησε από το ταβάνι για να του τρυπήσει τον κρόταφο με τη μακριά του μουσούδα. Μόνο τα γρήγορα αντανακλαστικά του τον γλίτωσαν από εκείνο το πλάσμα και η σπαθιά του ηχητικού ξίφους της Αλίκης τον ελευθέρωσε από το πεινασμένο πάτωμα.

Μέσα σ'ένα λαβυρινθώδες τμήμα της γιγαντοικίας, μια οντότητα που αποτελείτο από σκοτάδι και πορφυρή ενέργεια, και είχε τέσσερις φτερούγες (οι δύο μεγαλύτερες από τις άλλες δύο) και πολλά πλοκάμια, τους ζήτησε να της παραδώσουν το κουτί που μετέφεραν αν ήθελαν τις ζωές τους. Η Αλίκη και ο Ερεσβάνος ξαφνιαστήκαν, γιατί δεν κουβαλούσαν το κουτί σε κοινή θέα.

«Πώς ξέρεις για το κουτί;» ρώτησε η Αλίκη, τραβώντας το ηχητικό σπαθί της, ενώ ο Ερεσβάνος έβγαζε από την τσέπη του μια σκόνη ενεργειακής αποσταθεροποίησης, κρατώντας την σφιχτά μες στη γαντοφορεμένη χούφτα του.

~Δώστε μου το κουτί!~ επέμεινε η οντότητα, τρίζοντας και φτεροκοπώντας· δεν ήταν βέβαιο αν η φωνή της έβγαине από κάπου ανάμεσα απ'τα πλοκάμια της ή αν προκαλείτο από τον χτύπο των φτερών της. ~Δώστε μου το κουτί ΤΩΡΑ!~

«Αν το θέλεις, έλα να το πάρεις,» αποκρίθηκε η Αλίκη. «Δε σ'το δίνουμε.»

«Ή, καλύτερα, φύγε από τον δρόμο μας,» πρόσθεσε, πιο διπλωματικά, ο Ερεσβάνος.

Η οντότητα, συρίζοντας αγριεμένα, άπλωσε τα πλοκάμια της ολόγυρα της, αγγίζοντας τους τοίχους και το πάτωμα· ενεργειακές εκκενώσεις έγιναν και όλα τα φώτα στον μεγάλο διάδρομο έσβησαν, καθώς κι αυτά που φαινονταν πίσω από κάθε άνοιγμα του διαδρόμου. Μονάχα

η οντότητα διακρινόταν τώρα μέσα από το απόλυτο σκοτάδι, καθώς και ενεργειακά δίχτυα που έρχονταν από παντού γύρω για να τυλίξουν την Αλίκη και τον Ερεσβάνο.

Η Αλίκη τα σπάθισε με το ηχητικό ξίφος της, προκαλώντας τους στιγμιαίες διασπάσεις αλλά χωρίς να μπορεί να τα βλάψει πολύ. Η σκόνη, όμως, που πέταξε ο Ερεσβάνος καταπάνω τους αποσταθεροποίησε την ενέργειά τους τόσο ώστε να τα διαλύσει σε μυριάδες μικροενεργειακά θραύσματα που σκορπίστηκαν σαν νιφάδες χιονιού ολόγυρα.

Η φωτεινή οντότητα με τα τέσσερα φτερά σύριξε δαιμονισμένα και όρμησε στην Αλίκη και στον Ερεσβάνο. Η Αλίκη τη σπάθισε, κάνοντάς τη ν'απομακρύνει προς στιγμή τα πλοκάμια της. Ο Ερεσβάνος επιχείρησε να τραβήξει ένα πιστόλι από τη ζώνη του, αλλά ένα άλλο πλοκάμι της οντότητας τον άρπαξε απ'το γόνατο και τον έριξε κάτω.

~Δώστε μου το κουτί!~

Η Αλίκη, πραγματοποιώντας ένα παράτολμο πήδημα προς τα εμπρός, κάρφωσε την οντότητα ανάμεσα στα πλοκάμια της

~IIIIIIIIIIIIIAAAAAK!~

κι αυτή τινάχτηκε όπισθεν, σαν να είχε χτυπηθεί σοβαρά.

~Δώστε μου το κουτί γιατί θα το μεταανιώσωσετε!~

Η φωνή της αντηχούσε αποσταθεροποιημένα.

Η Αλίκη έβαλε γρήγορα μια μαστίχα στο στόμα της και τη μάσησε δυνατά, βιαστικά.

Ο Ερεσβάνος σηκώθηκε από κάτω, γονατίζοντας στο ένα γόνατο και τραβώντας το πιστόλι από τη ζώνη του. Το ύψωσε σημαδεύοντας την οντότητα.

Η οντότητα όρμησε εναντίον τους, φτεροκοπώντας, απλώνοντας τα πλοκάμια της που επάνω τους ισχυρή ενέργεια φαινόταν τώρα να τρεμοπαίζει επικίνδυνα.

Ο Ερεσβάνος πάτησε τη σκανδάλη και μια γαλανή αχτίνα εκτοξεύτηκε από την κάννη του πιστολιού του, πετυχαίνοντας τον εχθρό αλλά χωρίς να τον βλάψει καθόλου. Χωρίς ούτε καν να τον καθυστερήσει. Ένα πλοκάμι της οντότητας χτύπησε τον Ερεσβάνο καταπρόσωπο, κι εκείνος κραύγασε καθώς ενέργεια τον διαπέρασε, ρίχνοντάς τον κάτω πάλι. Το σώμα του σπαρταρούσε.

Η Αλίκη, έχοντας μασήσει ήδη αρκετά τη μαστίχα της, φύσησε και δημιούργησε μια πελώρια μαύρη φούσκα μπροστά της η οποία πήγε κατευθείαν προς τον φτερωτό εχθρό και-

ΜΠΑΝΓΚ!

-έσκασε, αφήνοντας πίσω της αποστάγματα από εφιάλτες που κόλλησαν πάνω στην ενεργειακή μορφή της οντότητας.

Η οντότητα, τσιρίζοντας και φτερουγίζοντας μανιασμένα, τράπηκε σε φυγή, παίρνοντας μαζί της το φως της και τυλίγοντας τα πάντα στο σκοτάδι.

Η Αλίκη αμέσως άναψε τον δυνατό φακό του ρολογιού στον καρπό της και γονάτισε δίπλα στον Ερεσβάνο. «Είσαι καλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος καθώς ανασηκωνόταν κρατώντας το κεφάλι του. «Αλλά τα νεύρα μου ακόμα χορεύουν. Και μάλλον θα χορεύουν για μερικές ώρες.»

«Μπορείς να σηκωθείς;»

«Έτσι νομίζω.»

Αφού κι ο Ερεσβάνος άναψε έναν φακό, συνέχισαν να βαδίζουν μέσα σ'εκείνο το λαβυρινθώδες τμήμα της γιγαντοκίας όπου δεν υπήρχαν καθόλου παράθυρα και όλα τα φώτα ήταν, τώρα, τελείως κατεστραμμένα. Δεν ξανασυνάντησαν την ενεργειακή οντότητα, αλλά συχνά-πυκνά άκουγαν τα ουρλιαχτά της, απόμακρα. Ακόμα τα αποστάγματα από εφιάλτες δεν είχαν φύγει από πάνω της. Ήταν πολύ επίμονα. Η Αλίκη το ήξερε γιατί κι η ίδια την είχε κάποτε πατήσει έτσι.

Τα νεύρα του Ερεσβάνου ήταν, πράγματι, τρανταγμένα αλλά μπορούσε να βαδίσει, αν και με αστάθεια. Προτίμησε να μην κρατά πιστόλι, μην τυχόν και πατήσει κατά λάθος τη σκανδάλη.

Όταν κατόρθωσαν να ξεμπλέξουν από τον λαβύρινθο, ρώτησε την Αλίκη: «Γιατί ήθελε το κουτί;»

«Πού να ξέρω;»

«Πρέπει πάντως να το διαισθανόταν επάνω μας.»

«Ναι. Αλλά εγώ, αν ήμουν στη θέση του, δεν θα το ήθελα στην κατοχή μου. Είναι επικίνδυνο.»

«Για μια οντότητα σαν αυτή, ίσως όχι,» υπέθεσε ο Ερεσβάνος.

Βρίσκονταν τώρα σ'ένα τμήμα της γιγαντοκίας όπου τα φώτα λειτουργούσαν κανονικά και είχε και παράθυρα. Έξω έβλεπαν ότι ήταν σούρουπο. Αποφάσισαν να βρουν ένα ασφαλές μέρος για να ξεκουραστούν. Ειδικά του Ερεσβάνου τού χρειαζόταν πολύ.

Όταν έφτασαν στην τελευταία σκάλα το κατάλαβαν αμέσως.

Φως ερχόταν από πάνω. Ηλιακό φως.

Αλλά δεν ήταν αυτό. Δεν ήταν η μόνη σκάλα που είχε στην κορυφή της παράθυρο. Μπορούσαν – για κάποιον λόγο – να το νιώσουν ότι πλησίαζαν.

«Εδώ είμαστε!» είπε η Αλίκη, χαμογελώντας, κατενθουσιασμένη. «Στην οροφή!»

Κι ο Ερεσβάνος χαμογελούσε, και ήταν το ίδιο ενθουσιασμένος. Αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν δυνατά, και μετά άρχισαν ν'ανεβαίνουν τη σκάλα με προσοχή, γιατί ίσως αυτό να ήταν το πιο επικίνδυνο σημείο του ταξιδιού τους.

Κανένας κίνδυνος, όμως, δεν παρουσιάστηκε στα σκαλοπάτια, παρότι η Αλίκη δοκίμαζε το καθένα μ'ένα ευαίσθητο μεταλλικό ραβδί προτού πατήσουν επάνω – ένα ραβδί που ούρλιαζε και δονείτο αμέσως μόλις ένωθε κάτι περίεργο.

Στην κορυφή της σκάλας είδαν μια κρυστάλλινη καταπακτή από πάνω τους. Από εδώ ερχόταν το φως της ημέρας. Ο Ερεσβάνος ύψωσε τα χέρια του και τη σήκωσε με προσοχή, ενώ η Αλίκη τραβούσε ένα μικρό πιστόλι από το θηκάρι κάτω από τη μασχάλη της.

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε.

«Η ταράτσα είναι, δίχως αμφιβολία. Κι εκτός από πτηνά, δε νομίζω ότι υπάρχει κανένα άλλο πλάσμα γύρω απ'την καταπακτή.»

Χωρίς άλλη καθυστέρηση, ανέβηκαν.

Η οροφή της γιγαντοικίας απλωνόταν προς κάθε κατεύθυνση, και ήταν γεμάτη καλώδια, που άλλα αιωρούνταν άλλα σέρνονταν στο πάτωμα, και σωλήνες, και φυτά διαφόρων ειδών. Μικρά οικήματα υπήρχαν σε διάφορα σημεία, καθώς και μηχανήματα. Πουλιά είχαν τις φωλιές τους όπου μπορούσαν φωλιές να φτιαχτούν· και σύντομα η Αλίκη κι ο Ερεσβάνος είδαν κι άλλα πλάσματα, ερπετοειδή και μη, που κρύβονταν μες στη βλάστηση, ανάμεσα στα καλώδια, και μέσα και πίσω απ'τους σωλήνες. Επάνω σε μια κεραία ήταν γαντζωμένο ένα φτερωτό μάτι που είχε πιάσει κουβέντα με μια αλεπού από ραδιοσυχνότητες η οποία στεκόταν από κάτω του· η γλώσσα που μιλούσαν ήταν πολύ γρήγορη και τελείως άγνωστη για την Αλίκη και τον Ερεσβάνο. Οι δύο συζητητές, που θύμιζαν φιλοσόφους, δεν έδωσαν την παραμικρή σημασία στους δύο εισβολείς της οροφής της γιγαντοικίας.

Από πάνω, φαινόταν μόνο ο ουρανός, ο ήλιος, και τρία άλλα ουράνια σώματα: ένα γαλανό και δύο πράσινα, το πρώτο μεγαλύτερο από το δεύτερο. Ακριβώς όπως στο όραμα της Αλίκης.

Η οροφή, όμως, ήταν πολύ εκτενέστερη απ'ό,τι στο όραμα. Η Αλίκη δεν μπορούσε να δει πού τελείωνε. Σκαρφάλωσε πάνω σ'ένα από τα μικρά οικήματα και κοίταξε προς κάθε κατεύθυνση αλλά πάλι η ματιά της δεν έφτανε στο τέλος της απέραντης ταράτσας, σαν να εκτεινόταν ως το άπειρο, σαν όλες εκείνες οι γιγαντοκίεες της πόλης να μην ήταν παρά μια ψευδαίσθηση. Σαν να ήταν μία γιγαντοκία που είχε μία και μοναδική οροφή.

Εδώ, σκέφτηκε η Αλίκη, ήταν η οροφή του κόσμου!

Άνοιξε τα χέρια της διάπλατα και γέλασε.

«Τι;» ρώτησε ο Ερεσβάνος, που στεκόταν κάτω από το μικρό οίκημα. «Τι βλέπεις;»

«Είμαστε στην οροφή του κόσμου!» γέλασε η Αλίκη. «Στην οροφή του κόσμου!» Και μετά πήδησε στο πάτωμα, πλάι του. «Ωραία είναι εδώ, δεν είναι;»

«Ναι,» παραδέχτηκε εκείνος. «Έχει, αναμφίβολα, καθαρό αέρα. Πολύ πιο καθαρό απ'οπουδήποτε αλλού, νομίζω.»

Η Αλίκη τώρα το παρατήρησε για πρώτη φορά. Ο αέρας ήταν, όντως, πολύ πιο καθαρός εδώ. Ήταν αληθινός αέρας, ενώ ο αέρας στο εσωτερικό της γιγαντοκίας, ακόμα και στα μπαλκόνια της, έμοιαζε ψεύτικος. Και συνειδητοποίησε ότι ίσως γι'αυτό εδώ να αισθανόταν τόσο μεγάλη ευφορία. Ο αέρας τη φόρτιζε.

Το είπε στον Ερεσβάνο.

Εκείνος κατένευσε. «Ναι, κι εγώ το αισθάνομαι, Αλίκη.» Και τη ρώτησε: «Να παραδώσουμε τώρα το κουτί, για να ξεμπερδεύουμε μ'αυτό μια για πάντα;»

«Ναι.»

Η Αλίκη το έβγαλε από τον σάκο της, και ο Ερεσβάνος έβγαλε από το πανωφόρι του τη συσκευή που καλούσε αυτούς για τους οποίους προοριζόταν. Πάτησε το κουμπί επάνω της και την άφησε πλάι στο κουτί.

Περίμεναν.

Κανένας δεν ήρθε. Τίποτα δεν συνέβη.

«Τι κάνουμε αν δεν εμφανιστούν;» ρώτησε η Αλίκη.

«Σου είπε κάτι συγκεκριμένο το πνεύμα;»

«Όχι.»

«Ούτε σ'εμένα.»

«Αν όμως δεν έρθουν, δε φταίμε εμείς, σωστά;» είπε η Αλίκη. «Εμείς το φέραμε το κουτί!»

«Ας περιμένουμε λίγο ακόμα. Ας φάμε τίποτα.»

Η Αλίκη συμφώνησε. Κάθισαν κοντά στη συσκευή κι έβγαλαν φαγητό απ'τους σάκους τους και δυο μπουκάλια μπίρα.

Ενώ έτρωγαν, σε κάποια στιγμή, έμειναν κι οι δυο τους ακίνητοι. Και όχι μόνο αυτοί: τα πάντα επάνω στην οροφή έμειναν ακίνητα. Ακόμα κι ο ίδιος ο αέρας. Και τίποτα δεν ακουγόταν, σαν κάποια ακατονόμαστη δύναμη να είχε ρουφήξει κάθε ήχο και κάθε πιθανό ήχο που υπήρξε ποτέ.

Εκτός από έναν.

Ένα έντονο, συνεχόμενο ΜΠΙΠ! ΜΠΙΠ! ΜΠΙΠ! ΜΠΙΠ! αντηχούσε, προερχόμενο από τη συσκευή καλέσματος του Ερεσβάνου. Επάνω στην οποία, επιπλέον, αναβόσβηνε ένα φωτάκι. Η συσκευή έμοιαζε με το μοναδικό αληθινό πράγμα στην όλη σκηνή.

(Πιο πριν, όταν ο Ερεσβάνος είχε πατήσει το κουμπί της και την είχε ενεργοποιήσει, ούτε κανένα ΜΠΙΠ ακουγόταν ούτε κανένα φωτάκι αναβόσβηνε.)

Ένα πελώριο, κατάμαυρο σκάφος ήρθε από τον ουρανό, σαν να υλοποιήθηκε από μέσα του, ή σαν να τον έσκισε και να βγήκε. Οι μηχανές του βούιζαν τραγουδιστά. Ένα στρογγυλό άνοιγμα δημιουργήθηκε στο κέντρο της κάτω μεριάς του κι ένας άνθρωπος ξεπρόβαλε από εκεί, αιωρούμενος. Πετούσε πάνω από την οροφή όπως τα ψάρια κολυμπούν στο νερό. Φορούσε μαύρη στολή και μαύρο κράνος που ολόκληρη η μπροστινή του μεριά ήταν κρυστάλλινη. Χωρίς να πατήσει στο έδαφος, άπλωσε τα χέρια του και πήρε το κουτί. Το τίναξε προς το αεροσκάφος, και το κουτί κατευθύνθηκε ομαλά. Μια ελκτική δύναμη το τράβηξε μέσα στο άνοιγμα του σκάφους.

Ο άνθρωπος με τη στολή έστρεψε το βλέμμα του στην Αλίκη και στον Ερεσβάνο. Τους πλησίασε. Τέντωσε το δεξί του χέρι και άγγιξε την πλάτη της Αλίκης. Ένα παραλληλόγραμμο από ενεργειακές γραμμές και γεωμετρικές κυρτώσεις παρουσιάστηκε εκεί. Ο άνθρωπος με τη στολή έπαιξε για λίγο με τους σχηματισμούς του και, μετά, το έκανε να εξαφανιστεί.

Υστερα, επανέλαβε ακριβώς την ίδια διαδικασία και πάνω στην πλάτη του Ερεσβάνου.

Υψώθηκε προς το αεροσκάφος σαν να κολυμπούσε κάτω απ'το νερό. Μια ελκτική δύναμη τον τράβηξε μέσα στο άνοιγμά του. Το άνοιγμα εξαφανίστηκε.

Το σκάφος βούλιαξε στον ουρανό. Ή, ίσως, υψώθηκε πάνω και έξω από τον ουρανό.

Οι κινήσεις και οι ήχοι επέστρεψαν στην οροφή της γιγαντοκίας. Η Αλίκη κι ο Ερεσβάνος δεν είχαν καταλάβει τίποτα για τον ερχομό του αεροσκάφους ή του ανθρώπου με τη στολή. Συνέχιζαν να τρώνε και να πίνουν και να μιλάνε μεταξύ τους. Ούτε καν η ώρα στα ρολόγια τους δεν είχε αλλάξει, σαν το αεροσκάφος και ο άνθρωπος με τη στολή να μην είχαν έρθει ποτέ.

Ξαφνικά, ο Ερεσβάνος πρόσεξε ότι το κουτί είχε εξαφανιστεί, και το είπε στην Αλίκη. Πετάχτηκαν κι οι δυο τους όρθιοι, ανήσυχοι. Κοίταξαν ολόγυρα, μήπως το είχε αρπάξει κανένα από τα πλάσματα της οροφής, αλλά δεν το βρήκαν πουθενά. Και, πραγματικά, δεν νόμιζαν ότι τίποτα το είχε αρπάξει. Μπορεί να έτρωγαν, να έπιναν, και να μιλούσαν, μα συνεχώς πρόσεχαν και το κουτί. Ήταν βέβαιοι κι οι δύο. Επιπλέον, το κουτί ήταν κοντά, ούτε ένα μέτρο απόσταση από αυτούς, και δεν ήταν μικρό!

«Πρέπει να ήρθαν και να το πήραν,» είπε η Αλίκη. «Αυτή είναι η μόνη εξήγηση.»

«Και δεν τους καταλάβαμε; Πώς είναι δυνατόν;»

Η Αλίκη ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας.

Ο Ερεσβάνος έπιασε τη συσκευή καλέσματος από κάτω, και παρατήρησε ότι ήταν απενεργοποιημένη. Έκανε να την ενεργοποιήσει πάλι, μα διαπίστωσε ότι είχε καεί. Το είπε στην Αλίκη.

«Ήρθαν και το πήραν,» αποκρίθηκε εκείνη ξανά. «Η μόνη εξήγηση, Ερεσβάνε.»

Ο Ερεσβάνος έκρυψε τη συσκευή σε μια τσέπη του. «Ναι, μάλλον...»

Κάπως – κάπως – κι οι δύο το ήξεραν βαθιά μέσα τους ότι έτσι ήταν.

«Πάμε να δούμε πού τελειώνει η οροφή;» πρότεινε η Αλίκη.

Προλογικός Επίλογος

Μετά από δυο μέρες έφτασαν σ'ένα άκρο της οροφής και στάθηκαν εκεί, μπροστά στα κάγκελα, καθώς ο ήλιος έδυε πίσω από τα σύννεφα που ήταν το μοναδικό πράγμα που φαινόταν πέρα και κάτω από την οροφή. Δεν φαινονταν ούτε άλλες γιγαντοκίες ούτε άλλες οροφές ούτε πόλη ούτε τίποτα. Μονάχα μια απεραντοσύνη.

Η Αλίκη κι ο Ερεσβάνος κάπνιζαν τσιγάρα με κόκκινο καπνό, κι εκείνη είπε: «Να σε ρωτήσω κάτι;»

«Τι;»

«Θυμάσαι από πότε είσαι εδώ, στη γιγαντοκία;»

Ο Ερεσβάνος συνοφρυώθηκε σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί. «Όχι,» είπε τελικά.

«Ούτε εγώ θυμάμαι,» είπε η Αλίκη. «Δεν είναι αυτό περίεργο; Δεν το είχα σκεφτεί παλιότερα, αλλά δεν είναι περίεργο; Ανέκαθεν θυμάμαι τον εαυτό μου μέσα στη γιγαντοκία· ποτέ πριν. Δεν είναι περίεργο;» Δεν ήξερε τι την είχε πιάσει τώρα και αναρωτιόταν για κάτι τέτοιο. Άλλοτε δεν περνούσε απ'το μυαλό της. Δεν είχε περάσει απ'το μυαλό της ούτε μία φορά.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ερεσβάνος, «είναι όντως περίεργο.» Στράφηκε να την κοιτάξει, κι εκείνη διάβασε στα μάτια του ότι κι αυτός δεν είχε αναρωτηθεί ποτέ ξανά για τέτοιο πράγμα. «Από πότε είμαστε εδώ, Αλίκη; Από πότε;» Η όψη του είχε, ξαφνικά, γίνει ανήσυχη.

Η Αλίκη δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. «Μπορούμε να ψάξουμε για απαντήσεις!» πρότεινε, ενθουσιωδώς. «Και ίσως να ανακαλύψουμε την αλήθεια!»

Η ανήσυχη όψη του Ερεσβάνου αντικαταστάθηκε από ένα αχνό χαμόγελο. «Ναι, ίσως.»

Πιασμένοι αγκαζέ, βάδισαν μακριά από την άκρη της οροφής, προς το εσωτερικό της.